

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
60

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**"ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 60 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΧ. 2**

Ο νέος "Αρχοντας της Ζούγκλας βγαίνει σε λίγο από την σπηλιά ανήσυχος και φοβισμένος.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ

**ΕΠΙΔΡΟΜΗ
ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ**

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΙΟΥ

Ο γιγαντόσωμος Έλληνας Γκαούρ ρωτάει άγρια:

— "Εεεε!... Τί συμβαίνει;
Γιατί δέσατε τον Ταρζάν;
Γιατί τον σέρνετε σκλάβο
ας;

Ένας άλλοιθωρος και τε-

ρατόμορφος μαύρος Μάγος,
μέ θαμμένο πρόσωπο και κορ-
μί, πλησιάζει...

"Όμως ας πάρουμε καλύ-
τερα, τὰ γεγονότα με τη σει-
ρά τους :

..

Ξαφνικά, άγριοι άλαλαγμοί καννίβαλων σχίζουν τόν άέρα! Χιλιάδες τάμ-τάμ ή-χούν δαιμονισμένα. Γύρω-γύρω στους πρόποδες του θεόρατου πέτρινου θουνού έχουν μαζευτή άμέτρητοι μαύροι Ιθαγενείς.

Είναι άπομεσήμερο...

Πάνω στην κορφή του περήφανου Έλληνικού θουνού θρίσκονται, αυτή τη στιγμή, ό Γκαούρ, ή Ταταμπού και ό Ποκοπίκο.

Ό μελαψός γίγαντας και ή πανώρια άγνή συντρόφισσά του, σκύθουν από τ' απόκρυμνα θράχια της κορφής. Κυτάζουν κάτω με άνήσυχη περιέργεια.

Βλέπουν τις άμέτρητες όρδες των καννίβαλων που έχουν πολιορκήσει τό θουνό τους. Μά ούτε ξέρουν τίποτα, ούτε μπορούν νά εξηγήσουν την αίτία της φοβερής αυτής «έπιδρομής», όπως την φαντάζονται.

Ό Ποκοπίκο κουνάει τη σοφή κεφάλα του:

— "Ωστε δέν ξέρετε, λοιπόν; Δέν ξέρετε γιατί μαζεuthήκανε κάτω άπ'τό θουνό μας όλοι αύτοί οι άραπάδες;

Ό Γκαούρ και ή Ταταμπού του άποκρίνονται περίεργοι και μ' ένα στόμα:

— "Όχι. Έσύ ξέρεις;

— Ούτε κι' έγώ! τούς κάνει.

Και προσθέτει θαυμαστικά :

— Βρέ τί σύμπτωσι!

Ό μελαψός γίγαντας τόν σπρώχνει :

— Έμπρός... Κατέβα γρήγορα κάτω και ρώτησέ τους. Πρέπει νά μάθουμε τί τρέχει. Ό Ποκοπίκο παρεξηγείται :

— "Αμα γουστάρης νά μάθης, άδερφέ μου, γκρεμοσασκίσου κάτωθεν του λόγου σου! Τί στέλνεις έμένα; Γράμμα είμαι;

Ό Γκαούρ σηκώνει άγριέμένος τη χερούκλα του. "Ομως ό νάνος, τραβιέται σβέλτος και γλυτώνει την καρπαζιά.

— Μερσί! του κάνει. Νά μένη τό... γραμματόσημο!

Και άρχίζει νά κατεβαίνει με διαταγμό τ' απόκρυμνα τρομακτικά θράχια. Φθάνει στά μισά του θουνού.

Τώρα οι άγριοι άλαλαγμοί των καννίβαλων και τά τάμ-τάμ άκούγονται πιό δυνατά. Ό ήρωϊκός νάνος τά χρειάζεται. Σταματάει λοιπόν άναποφάσιστος. Τέλος, ξαναγυρίζει, μπρός-πίσω, και ξαναφθάνει στην κορφή.

— Δέν μου λές, κύρ Μαντράχαλε, τόν ρωτάει.

— Τί;

— Βιάζεσαι πολύ νά μάθης τί συμβαίνει;

— Ναι!

— Τότες λάθε τόν κόπο νά κατέλθης μόνος σου. Καθότι του λόγου μου θ' άργήσω πάρα πολύ νά ξαναnéσω.

— Θ' άργήσης; Γιατί;! άπορεί ό Γκαούρ.

— Καθότι, άδερφέ μου, μάς έχουνε περικυκλώσει πάνω άπό πέντε χιλιάδες άνοματαίοι! "Όσο σβέλτος κι' άν εί-

μαι στη «δουλειά», θέλω σαράντα μέρες νά τούς... σφάξω! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ὁ μελαφὸς γίγαντας καὶ ἡ πανώρια Κόρη τῆς Ζούγκλας, ξεκινᾶνε ἀμέσως. Κατεβαίνουν μὲ βιάσι τὸ πέτρινο βουνό.

Ὁ Ποκοπικό τὸς ἀκολουθεῖ βαρὺς καὶ συννεφιασμένος. Στὸ ἀριστερὸ χέρι σφίγγει τὴ λαβὴ τῆς θρυλικῆς σκουριασμένης χατζάρας του. Κάθε τόσο πασχίζει νά δώση κουράγιο στοὺς δυὸ συντρόφους :

— "Ἰσα, τὸ λοιπὸν, καὶ μὴ φοβοῦ, ἀδερφέ μου. Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ! "Ὅποιος σᾶς πειράξη,

νά μοῦ τὸν πῆτε γιὰ νά τόν... ἀποφεύγω!

Τέλος, φθάνουν γρήγορα κάτω στοὺς πρόποδες.

Ἀλλοίμονο!... Τὰ μάτια τοὺς ἀντικρύζουν κάτι ἀφάνταστα τραγικό :

Ἀμέτρητοι, ἐξαγριωμένοι καννίβαλοι σέρνουν δεμένον καὶ ἀξιολύπητο ἕνα γιγαντώσιμο λευκὸ ἄνδρα.

Εἶναι ὁ Ταρζάν! Ὁ δοξασμένος καὶ ὑπέροχος Ἀρχοντας τῆς ἀπέραντης παρθένας Ζούγκλας. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ στὶς φλέβες του τρέχει τὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ. Τὸ εὐγενικό, ἥρωϊκὸ καὶ ἀθάνατο ἐλληνικὸ αἷμα!

— "Ἀνδρε! Χτυπᾶς λοιπὸν μιὰ δεμένη γυναῖκα;

"Όλες οί άγριες φυλές τής Ζούγκλας έχουν ζώσει τό περήφανο θουνό. Μαζί μέ τούς άρχηγούς καί τούς μάγους τους...

Οί καννίβαλοι άλαλάζουν άγρια! Τά τάμ-τάμ κυτοϋν δαιμονισμένα καί άσταμάτητα.

Ό Ταρζάν, όπως βλέπουμε, θρίσκειται σέ κακά χάλια. Είναι φανερό πώς οί καννίβαλοι τόν έχουν κακομεταχειριστή... Τόν έχουν βασανίσει φρικτά!...

Τό κεφάλι του είναι καταματωμένο. Τό κορμί του γεμάτο μελανά σημάδια!...

Ό Ποκοπικό τόν κυττάζει μέ άνείπωτη συμπόνια.

— Μεγαλειότητα, μέ τίς ύγειες σου! μουρμουρίζει κατασυγκίνημένος. Όχτακόσιες δάδες σέ κάνανε, άδερφέ μου! Φτού σου νά μήν άθασκαθής!

Καί νά :

Ό φοβερός καί αδάμαστος Γκαούρ θγάζει τώρα τήν τρομακτική κραυγή του :

— Όοούουου!... Όοοοούουουου!...

Οί άλαλαγμοί καί τά τάμ-τάμ τών καννίβαλων σταματάνε μέ μιās! Νεκρική σιγή άπλώνεται παντοϋ!...

Καί ό φοβερός "Έλληνας γίγαντας — όπως ακούσαμε— τούς ρωτάει άγρια. Κάθε λέξι του άνηχεϊ σάν κεραυνός:

— "Εεεε!... Τί συμβαίνει; Γιατί δέσατε τήν Ταρζάν; Γιατί τόν σέρνετε σκλάβος;

Καί ό τερατόμορφος καί

άλλοίθωρος μαϋρος αρχιμάγος, πού είδαμε, μέ τό θαυμένο πρόσωπο καί κορμί, πλησιάζει τόν Γκαούρ. Γονατίζει μέ σεβασμό μπροστά του. Κι' ένώ μιλάει σ' αϋτόν, τό άλλοίθωρο μάτι του κυττάζει τόν Ποκοπικό.

— Ό Ταρζάν είναι άνίκανος "Αρχοντας! τοϋ λέει. Δέν μπορεί πιά νά μάς προστατέψη!... Κάθε τόσο έρχονται στή Ζούγκλα μας λευκοί κακούργοι. Μάς φέρνουν μεγάλες συφορές! Μάς άφανίζουνε...

»Δυό τέτοιοι λευκοί θρίσκονται τώρα έδω!... Τους βλέπουμε νά πετάνε πάνω άπό τίς κορφές τών δέντρων μ' ένα «Σιδερένιο Πουλί»!

»Μάς κυνηγάνε καί μάς σκοτώνουν μέ κάτι μαϋρα καλάμια πού θγάζουν φωτιές! Μάς άρπάζουν τά διαμάντια πού θρίσκουμε στά ποτάμια. Καί τά τομάρια τών θεριών πού πιάνουμε στίς παγίδες...

»Παίρνουν άκόμα σκλάβες τίς γυναίκες καί τίς κόρες μας!... Όμως ό Ταρζάν τρώει, πίνει καί κοιμάται!... Καθόλου δέ νοιάζεται γιά μάς. Τίποτα δέν κάνει γιά νά μάς σώση!...

»Γι' αϋτό ξεσηκωθήκαμε όλες οί φυλές τής Ζούγκλας! Γι' αϋτό τόν πιάσαμε καί τόν δέσαμε!... Σέ λίγο θ' άνάψουμε τήν άπρη φωτιά... Θά τόν ψήσουμε ζωντανό. Άπό ένα μικρό μεζεδάκι θά πάrouμε ό καθένας!...

»Υστερα, θά κάνουμ' έσένα "Αρχοντα τής Ζούγκλας.

‘Ο Ποκοπίκο παρεξηγεί τὸ ἀλλοίθωρο μάτι τοῦ Μάγου πού νομίζει πὼς τὸν κυττάζει. Καὶ τοῦ ἀποκρίνεται καταδεκτικά :

— “Εστω... ‘Αφοῦ ἐπιμένετε, δέχομαι τὸ θρόνο!

Καὶ σὰ νάγινε κιόλας “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, ζητωκραυγάζει τὸν ἑαυτό του:

— Ζήτω ἐγώωω! Ζήτω τοῦ λόγου μουουου!... Ζήτω τῆς ‘Αφεντιάς μουουου!...

‘Η πανώρια Ταταμπού, πού βρίσκεται κοντὰ στὸν Γκαοῦρ, ἔχει γίνει θεριὸ ἀνήμερο! Κάνει νὰ χυθῇ πάνω στὸν τερατόμορφο ‘Αρχιμάγο. Γιὰ τὸν σπαράζει μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τῆς.

‘Ο “Ελληνας γίγαντας προφθαίνει καὶ τῇ συγκρατεῖ... Μὰ τὰ μάτια του ἔχουν σκοτεινιάσει παράξενα. “Ενῶ τὸ πανώριο μελαψὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ ἄγρια χαρά!

‘Η συντρόφισσά του πού τὸν βλέπει, ἀναπνέει ἱκανοποιημένη. Ξέρει καλὰ τί θὰ ἐπακολουθήσῃ: ‘Ο ὑπέροχος γίγαντας θὰ χυθῇ σὰν μανιασμένο λιοντάρι οἱ τοὺς ἄγριους μαῦρους ἐπιδρομεῖς. Θὰ θυσιάσῃ καὶ τῇ ζωῇ του ἀκόμα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ταρζάν!

“Ὁμως ὄχι!... ‘Ο ἀτρόμητος Γκαοῦρ κάνει αὐτὴ τὴ φορά κάτι ἀναπάντεχο!... Κάτι ἀπίστευτο! Κάτι προδοτικό!...

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Καὶ νά: ‘Η θρονιερὴ φωνὴ τοῦ οὐχίζει πάλι τὸν ἄερα. Φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ. Θέλει νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Ναί!... Δίκιο ἔχετε, ἄνθρωποι τῆς Ζούγκλας! ‘Ο Ταρζάν εἶναι ἕνας ἀχρηστος! “Ενας τιποτένιος! “Ενας ἀνίκανος “Αρχοντας!... ‘Εγὼ πρέπει νὰ βασιλέψω στὴν ἀπέραντη χώρα σας! Γιατὶ μονάχα ἐγὼ εἶμαι ἔξυπνος, ἄξιος, δυνατὸς κι’ ἀτρόμητος! Γιατὶ μονάχα ἐγὼ θὰ σᾶς ἀγαπῶ καὶ θὰ σᾶς προστατεύω!...

» Σὰς εὐχαριστῶ λοιπὸν ὅλους γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ πού μοῦ κάνατε καὶ σᾶς ἀποκρίνομαι: Ναί! Δέχομαι νὰ γίνω “Αρχοντας σας!

Οἱ μαῦροι κανίβαλοι ἀλαλάζουν τώρα ἀπὸ χαρὰ κι’ ἐνθουσιασμό! Χτυπᾶνε τὰ τὰμ-τὰμ τους! Χορεύουν σὰν τρελλοί!

‘Ο Ποκοπίκο σκουντάει τὸ μελαψὸ γίγαντα. Τοῦ ψιθυρίζει μὲ τρόπο :

— Γιὰ μισθὸ δὲν μίλησες καθόλου, ἀδερφέ μου! Πῆς τους νὰ στὸν κανονίσουνε τώρα πού εἶναι... ζεστοί!

‘Η Ταταμπού, πού ἄκουσε τ’ ἀπίστευτα λόγια τοῦ συντρόφου τῆς, ἔχει μαρμαράσει.

— Τρελλάθηκες, Γκαοῦρ; κάνει χαμένα. Τ’ εἶν’ αὐτὰ πού λές;!

‘Ο νᾶνος κάνει πὼς θυμώνει :

— Καλὰ σοῦ λέει, βρέ Μαντράχαλε; Γιατὶ μοῦ κάνεις χαλάστρα στὴ δουλειά; ‘Αφοῦ οἱ μάγκες, ἔμένα γουστάρουνε γιὰ... Δῆμαρχο!

Ταυτόχρονα τοῦ κλείνει καὶ τὸ μάτι πονηρά:

— Φίνο τὸ κόλπο σου, ἀδερφέ μου! "Ετσι μονάχα θὰ ξεγελάσης τοὺς κανιθαλαράδες! "Αλλοιῶς ὁ Ταρζανάκος ὁ φουκαράς, θὰ γίνη ψητὸς στὴ θράξι!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν σπρώχνει μὲ τὸ πόδι του:

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, θλάκκα!

Καὶ προσθέτει δυνατὰ:

— "Αφοῦ ὅλες οἱ φυλές μὲ θέλουν, ἐγὼ θὰ γίνω ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας!

"Η Ταταμποῦ πού ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυττάζει χαμένα, ψιθυρίζει πάλι:

— Τρελλάθηκες, Γκαοῦρ;! Τ' εἶν' αὐτὰ πού λές;!

"Εκείνος δὲν τῆς δίνει καμμιὰ σημασία. "Εχει πάρει ὕψος καὶ τουπέ τώρα!

"Ετσι, κάνοντας μερικά θήματα μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, φθάνει καὶ σταματάει μπροστὰ στὸν, δεμένον πισθάγκωνα, Ταρζάν. Τοῦ ρίχνει μιὰ ματιά γεμάτη περιφρόνησι:

— "Ηρθε ἡ ὥρα νὰ μὲ προσκυνήσης! τοῦ λέει.

Ὁ ἀξιολύπητος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἱκετεύει:

— Λυπήσου με, ἀδελφέ μου! Πᾶρε τὸν μαρτυρικὸ θρόνο μου, ἀν τὸν θέλεις. "Ομως σῶσε με ἀπὸ τὴ φωτιά τῶν κανιθαλων!...

Ὁ Γκαοῦρ καγχάζει μὲ σαρκασμό:

— Χά, χά, χά!... Γιατί νὰ σὲ σώσω κακοῦργε; !Εσὺ φταῖς γιὰ ὅλα! "Επὶ τέλους! Καρδὸς εἶναι νὰ καθάρῃς πιά ἡ Ζούγκλα ἀπὸ σένα! Μονάχα θάνατος στὴ φωτιά

σοῦ ταιριάζει, σκύλε!

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ ἄμοιρου Ταρζάν δουρκώνουν τώρα. Σὰν γαλήνια πέλαγα πού τὰ δέρνει βροχή. Καὶ ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας μὲ πόνο:

— Γιατί, ἀδελφέ μου, Γκαοῦρ; Γιατί μοῦ μιλάς ἔτσι; Πῶς βρέθηκε μέσα τὰ στήθεια σου μιὰ τόσο σκληρὴ καρδιά;

Ὁ γιγαντώσωμος "Ελληνας μανιάζει ἀκούγοντας τὰ λόγια του. Καὶ σηκώνοντας τὸ τρομερὸ του χέρι, κτυπάει μὲ λύσσα τὸν δεμένο Ταρζάν. Τὸν ἀνήμερο νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτοῦ του!

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει χαμένα τὸ κακὸ πού γίνεται καὶ μουρμουρίζει:

— "Αμάν, ἀδερφέ μου, λάθος ἔκανα! Στ' ἀλήθεια θὰ τὸν φάῃ ὁ Γκαουράκος!

Καὶ τραβῶντας μ' ἐνθουσιασμό τὴ χατζάρα του, φωνάζει στὸ μελαψὸ γίγαντα:

— "Αδερφέ μου... Μεγαλειότατε, νὰ μὲ χαίρεσαι! "Απὸ τούτῃ τῇ στιγμῇ τυγχάνω Ὑπασπιστάρρα σου! Κανόνισε τὸ μισθό, νὰ μὴ φᾶμε τὰ μιστάκια μας!...

Ὁ Γκαοῦρ συνεχίζει νὰ κτυπᾷ ἀλύπητα τὸν δυστυχισμένο Ταρζάν:

— Νά, σκύλε!... Νά, νά, νά, νά!... Γιὰ νὰ μάθης νὰ σέβασαι τὸν πραγματικὸ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας!

"Η πανώρια Ταταμποῦ κάνει νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Τοῦ ἀρπάζει τὰ χέρια:

— Μή, ἀγαπημένε μου!..

‘Η πανώρια Ταταμπού ούρλιάζει άγρια:

— ‘Ο Γκαούρ είναι κακούργος! Θά σκοτώσω τόν Ταρζάν!

Αυτό είναι έγκλημα! ‘Ο Ταρζάν είναι φίλος σου! Είναι άδελφός σου! Στίς φλέβες σας τρέχει τó ίδιο περήφανο αίμα!...

‘Ο έξαγριωμένος γίγαντας της δίνει ένα δυνατό κτύπημα στό πρόσωπο :

— Γκρεμοτσακίσου άπ’ τά μάτια μου! ούρλιάζει. Θά τόν σκοτώσω! Θά τόν κάψω ζωντανό!... Είμαι ‘Αρχοντας καί κάνω ό,τι θέλω!...

‘Η άτρόμητη ‘Ελληνίδα χύνεται σάν τρελλή πάνω στόν άγαπημένο σύντροφό της. Μά

νύχια καί δόντια ζητάει νά τόν σπαράξει.

— Κακούργε ! ξεφωνίζει. ‘Ανανδρε! Προδότη! Δολοφόνε!... Τέτοιο φαρμακερό φίδι ήσουν λοιπόν; Κι’ έγώ ή δύστυχη σ’ άγαπούσα!...

‘Ο Γκαούρ μοιάζει τώρα μέ λυσσασμένο θηρίό. Μέ μιά δυνατή σπρωξιά του τή σωριάζει κάτω. Τραβάει καί σπάει ένα χορτόσχοινο πού κρέμεται άπό κάποιο κοντινό δέντρο. Καί δένει γερά μέ αυτό τήν πανώρια του συντρόφισσα !

Ἀμέσως οὐρλιάζει ἄγρια στὸν Ποκοπίκο :

— Ἐσύ, μαῦρο σκυλί, νά μείνῃ κονιά της! Ἄν τὴ λύσης, θά σέ ποδοπατήσω! Θά σέ λυώσω σάν σκουλήκι!

Ὁ νᾶνος κάνει τρέμοντας θαθεία ὑπόκλισι :

— Μάλιστα, « Ἀρχοντά » μου! Ἀλλά θά λερώσετε τὴν πατούσα σας.

Ο ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΓΚΑΟΥΡ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας γυρίζει ἀμέσως πρὸς τοὺς ἀμέτριτους καννιθάλους. Τοὺς διατάζει :

— Ἐμπρός!... Ἀκολουθεστε με ὅλοι. Θά πάμε στὴ χαράδρα τοῦ Διαβόλου. Ἐκεῖ θ' ἀνάψουμε τὴ φωτιά! Ἐκεῖ θά τὸν κάψουμε ζωντανό!...

Ταυτόχρονα δίνει φοβερὲς κλωτσιές στὸν δεμένον πισθάγκωνα Ταρζάν :

— Περπάτα, σκύλε! Κανένας πιά δὲν θά μπορέσῃ νά σέ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου!...

Ἔτσι, ὅλοι μαζί, ξεκινᾶνε.

Οἱ ἄγριοι μαῦροι ἰθαγενεῖς ἀλαλάζουν πανηγυρικά. Σὰ νά ζητωκραυγάζουν τὸν καινούργιο κι' ἄξιο Ἀρχοντά τους!

Τὸ ἀτέλειωτο σκυλολόι προχωρεῖ ἀργά. Τραβάει γιὰ τὴν τρομακτικὴ χαράδρα τοῦ Διαβόλου...

Ὁ δυστυχισμένος Ταρζάν ἀκολουθεῖ σιωπηλὸς τοὺς μανιασμένους δημίους του. Ξέρει καλὰ πὺς σέ λίγο ἕνας

φρικτὸς καὶ μαρτυρικὸς θάνατος τὸν περιμένει.

Ἡ ἄμοιρη Ταταμπού, δεμένη κάτω καθὼς θρίσκεται, ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωση :

— Ὅχι, Γκαοῦρ, ὄχι!... Μὴ κάνῃς κακὸ στὸν ἀδελφὸ σου!...

Τ' ὄνειρο τοῦ Ποκοπίκο — ὅπως ξέρουμε — εἶναι ἓνα : Νά γίνῃ ὁ Γκαοῦρ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Κι' αὐτὸς ὑπασπιστὴς του. « Ὑπασπιστάρα » του, ὅπως τὸ λέει.

Ἔτσι, φωνάζει τώρα στὸν μελαψὸ γίγαντα :

— Ἐ, φρεσκομεγαλειότατε... Ἀπὸ σήμερις θ' ἀρχέψῃ νά τρέχῃ ὁ μισθός;

Κανένας ὅμως δὲν τὸν ἀκούει. Ἡ πομπὴ τῶν καννιθάλων ἔχει ξεμακρύνει.

Ὁ νᾶνος μένει, φυσικά, κοντὰ στὴν Ταταμπού. Κι' ἐκείνη τὸν θερμοπαρακαλάει μὲ βουρκωμένα μάτια :

— Λύσε με, Ποκοπίκο μου! Πρέπει νά τρέξω ἀμέσως. Νά σώσω τὸν Ταρζάν!... Ὁ Γκαοῦρ ἔχει τρελλαθῇ. Θά τὸν κάψῃ ζωντανόν!

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀγριοκυτάζει :

— Σκαμὸς, κυρά Λουκούμω! Τὰ δάκρυα οὐδόλως μὲ συγκινοῦν. Τυχχάνω σκληρὸς Ἀντρακλάς!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας ἔχει γίνῃ ἀγνώριστος τώρα. Δείχνει ἀφάνταστη κακία καὶ σαδισμὸ στὸν ἄμοιρο Ταρζάν.

Στὸ δρόμο, καθὼς προχωροῦν, τὸν θρίζει, τὸν κτυπάει, τὸν κλωτσάει!...

— Κουνήσου, σκύλε! Πάρε τὰ πόδια σου!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ δεμένα τὰ χέρια, ὑπομένει καρτερικὰ τοὺς ἐξευτερισμοὺς καὶ τὰ μαρτύρια. Οὔτε λέξι, οὔτε βόγγος θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του!

Τέλος, ὁ Γκαοὺρ σταματάει. Ἐχει φέρει τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς καννίβαλους στὰ χεῖλια μιᾶς τρομακτικῆς χαράδρας! Τῆς χαράδρας τοῦ Διαθόλου!

Ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν ὅλοι κάτω...

Τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας εἶναι πηχτὸ σὰν λυωμένο κατράμι! Τὸ φεγγάρι δὲν ἔχει ξεπροβάλει ἀκόμα πίσω ἀπὸ τὰ μακρυνὰ μαῦρα βουνά!

Οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τῶν ἀραπάδων, τὰ δαιμονισμένα ἀμ-τάμ, οἱ κραυγὲς τῶν φυλάρχων. Οἱ προσευχὲς τῶν ἰθαγενῶν ἱερέων καὶ Μάγων...

Ὅλ' αὐτὰ κάνουν τὴ φόβερὴ χαράδρα νὰ μοιάζῃ μὲ φρικτὴ Κόλασι!...

Καὶ νά: Κάπου ἐκεῖ στὸ θάθος τῆς χαράδρας θρίσκειται τὸ ἄνοιγμα μιᾶς εὐρύχωρης σπηλιάς.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας σπρῶχνει μέσα θάναυσα τὸν Ταρζάν...

Πλάι στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς θρίσκειται ἓνας μεγάλος ξερριζωμένος θράχος.

— Σπρῶχτε αὐτὴ τὴν πέτρα! διατάζει τοὺς καννίβαλους. Κλείστε τὴ σπηλιά!...

Ἔτσι καὶ γίνεται... Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ ὁ Ταρζάν θρίσκειται γερὰ φυ-

λακισμένος μέσα σ' αὐτήν!

Ὁ Γκαοὺρ ἀναπνέει τώρα ἥσυχος. Τὸ ἄμοιρο θῦμα του ἀπὸ πουθενὰ πιά δὲν θὰ μπόρῃ νὰ ξεφύγῃ. Καὶ διατάζει πάλι τοὺς ἐπαναστατημένους μαῦρους ἰθαγενεῖς:

— Θὰ μέινετε ὅλοι ἐδῶ, γιὰ νὰ προσέχετε μὴ μᾶς ξεφύγῃ. Ἐγὼ θὰ τρέξω στὴ σπηλιά του. Θ' ἀρπάξω τὴν πανέμορφη Τζέιν. Αὐτὴ θέλω νὰ γίνῃ συντρόφισσά μου καὶ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας!

Ἀμέσως ξεκινάει... Σβέλτος, καθὼς εἶναι, ἀνεβαίνει γρήγορα τὴν τρομακτικὴν χαράδρα. Γιὰ λίγο παίρνει, τρέχοντας, κατεύθυναι πρὸς τὴν δυσι... Ὅμως ξαφνικὰ σταματάει καὶ γυρίζει. Τραῖδάει πρὸς τὴν Ἀνατολή. Σίγουρα θὰ πηγαίνει γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο θοῦνὸ του.

«ΖΑΧΑΡΩΔΗΣ» ΚΑΡΔΙΑ!

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα κοντὰ στὸν Ποκοπικό καὶ τὴ δεμένη Τάταμπού.

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού τοὺς ἀφήσαμε, ἔχουν περάσει πολ-λὲς ὥρες...

Ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ἀκόμα παρακαλάει τὸν ἄπονο νᾶνο:

— Αὔσε με, Ποκοπικό μου! Πρέπει νὰ προλάβω. Ὁ Ταρζάν εἶναι ἀδελφός μας! Δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε τὸν Γκαοὺρ νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ!...

Ὁ νᾶνος ἔχει ἀρχίσει νὰ κλονίζεται:

— Ἀδύνατον!... Δὲν ἄκουσες τὸν μεγαλειότατο Μαντράχαλο τί μοῦ εἶπε; Θὰ με πατήσῃ καὶ θὰ με λυώσῃ σὰν

σκώληξι!

— Μή φοβάσαι! του λέει έ-
κείνη. Δεν θα τόν άφήσω έγώ
νά σου κάνη κακό...

‘Ο Ποκοπίκο πείθεται επί
τέλους :

— Έστω... Θα σέ λύσω,
κυρά Λουκούμω μου!... ‘Αλλά
μ’ έναν όρο: Θα μέ παντρευ-
τής κατεπειγόντως! Καθότι
ένδιαφέρομαι γιά τό μέλλον
σου : Θέλω νά γίνης «Ύπα-
σπιστάρινα»! Νά λύσης τό
πρόβλημα τής ζωής σου!

‘Η Ταταμπού είναι πρόθυ-
μη :

— Κόψε γρήγορα τά χορτό-
σχοινα πού μέ κρατάνε δεμέ-
νη. Θα σέ παντρετώ, Ποκο-
πίκο μου!

— Μπράβο! τής κάνει ό νά-
νος. ‘Αλλά τίμια πράμματα!
“Όχι νά σέ λύσω κι’ ύστερις
νά δουλέψη... στράξι!

— “Όχι! Θα σέ παντρετώ,
σου λέω! Θα σέ παντρετώ!

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρα-
κλας» γονατίζει τώρα Ιππο-
τικά. Μè τό άριστερό χέρι
σφίγγει τή λαδή τής σκου-
ριασμένης χατζάρας του. Μè
τό δεξι κρατάει τήν καρδιά
του. Σά νά φοβάται μη πετά-
ξη και τού φύγη.

Στή στάσι αυτή άναστενά-
ζει σά νά ξεφουσκώνη του-
λούμι. Και άρχίζει τήν κωμι-
κοπραγική του έξομολόγησι:

— ‘Αξιέραστος Ταταμπου-
κία! ‘Η ζαχαρώδης καρδιά
μου τσινάει!... Τσινάει, λέγω,
ώσπερ έρωτευμένη ήμίονος
δστις κάτωθεν τής ούρας της
εισήλθεν... αλόγούμξι!

Και προσθέτει μέ σπαρα-

κτικό ρωμαντισμό:

— Ουαί, ουαί εις τάς άη-
δόνους τής έαρινής άνοιξέως,
οίτινες κελαηδεύουσιν επί
τοίς κλάδεσι τοίς δένδροις!..
‘Η μελισταλακτώδης άγάπη
μου, σφόδρα...

Μά δέν προφθαίνει νά τε-
λειώση τήν έρωτική του έξο-
μολόγησι... Ξαφνικά, ένα τρο-
μακτικό ούρλιαχτό ταραίζει
τό σκοτάδι τής νυκτας :

— ‘Ασοούσουου!... ‘Ασα-
σοοούσου!...

‘Ο Ποκοπίκο τό άναγνωρί-
ζει άμέσως. Και ξεφωνίζει

— ‘Αμάν, άδερφέ μου! ‘Ο
Μπαρμπαδεινόσαυρος κατα-
φθάνει. Κλάφτα Χαράλαμπε!

“Ομως τό πανώριο πρόσω-
πο τής Ταταμπού λάμπει τώ-
ρα από χαρά. Κάνει νά φω-
νάξη. Νά ζητήση βοήθεια ά-
πό τόν τρομερό Νταμπούχι!

‘Ο νάνος ξέρει πώς άν ό
τρελλός γοριλλάνθρωπος φθά-
ση εκεί, θα τήν άρπάξη άμέ-
σως. Θα τρέξη νά τή φυλακί-
ση στήν πρωτόγονη καλύβα
του. Πάνω στά ψηλά κλαδιά
του μεγάλου αϊωνόβιου δέν-
δρου.

“Ετσι, και γιά νά προλάβη
τό κακό — γονατισμένος κα-
θώς θρίσκειται — πέφτει πάνω
στη δεμένη ‘Ελληνίδα. Πα-
σχίζει μέ χέρια και πόδια νά
τής βουλώσει τό στόμα. Νά
μη τήν άφήση νά φωνάξη...

“Ομως γρήγορα ό άμοιρος
καταλαβαίνει πώς δέν πρόκει-
ται νά κάνη τίποτα. ‘Η Τατα-
μπού άργά ή γρήγορα θα κα-
ταφέρη νά θγάλη ένα ξεφω-
νητό. ‘Ο Νταμπούχι θά τήν

ἀκούση. Καί θά τρέξη νά τούς θρῇ...

Μά ὁ Ποκοπικό δέν εἶναι ἀπό κείνους πού τὰ χάνουν εύκολα.

Καί νά: Ἀρπάζει γρήγορα ἀπό κάτω μιὰ πέτρα. Δίνει μ' αὐτήν ἕνα γερό κτύπημα στό κεφάλι τῆς μελαψῆς Κόρης.

Ἡ Ταταμπού ζαλίζεται. Ἀνασκηωμένη, καθώς εἶναι, γέρνει ἀμέσως κάτω. Μένει ἀκίνητη σά νεκρή!

Ὁ νῆνος μουρμουρίζει καμαρώνοντας:

— Βαρύ χέρι πού τόχω ὁ αἷμος! Μιά καί κάτω! Φτοῦ μου νά μὴν ἀθασκαθῶ!

Ἡ συντρόφισσα τοῦ Γκαοῦρ δέν θά μπορέση νά φωνάξη τώρα. Καί ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος δέν θάρσῃ νά τὴν ἀρπάξῃ!...

Ὅμως τὸ ἀπείσιον οὐρλιαχτὸ τοῦ Νταμπούχ, ὅσο πάει καί ἀκούγεται πιὸ δυνατά. Πιὸ κοντά!...

Ὁ Ποκοπικό ἀνατριχιάζει: — Ἀμάν, ἀδερφέ μου!.. Πλῶρη κατὰ πάνω μας ἔχει θάλει... Φιρί-φιρί γιὰ σφάξιμο τὸ παγαίνει. Ὁ σῆρκος του θά τὸν τρώει!

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνα παράξενο σούρσιμο φθάνει στ' αὐτιά του... Τὰ μεγάλα μάτια

Τὸ φίδι κουλουριάζεται γρήγορα στὸ κορμί της.

τοῦ νάνου γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο καὶ φρίκη: "Ἐνα τεράστιο πράσινο φίδι παρουσιάζεται. Αὐτὸ τὸ φίδι κυνηγáει νὰ σκοτώσῃ ὁ γοριλλάνθρωπος.

Καὶ νά: Τὸ ἀπαίσιο ἐρπετὸ κουλουριάζεται ἀμέσως στὸ μελαψὸ κορμὶ τῆς ἀναίσθητης Ἑλληνίδας.

— Καλὰ ποὺ τὴ λιποθύμησα! μουρμουρίζει ὁ νάνος, "Ἐστὶ θά πεθάνῃ... ἐν ἀγνοίᾳ της. "Ἄνευ νὰ πάρῃ χαμπάρι! Ταυτόχρονα τὸ θάζει στὰ πόδια μονολογώντας:

— "Ὅχι πὼς φοβάμαι... Μὰ δίνω τόπο στὴν ὀργή!

Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει κι' ὁ Νταμπούχ. Τὰ θαυωλόμενα μάτια του σκοτεινιάζουν παράξενα. Ἀντικρýζει τὸ τεράστιο μαῦρο φίδι κουλουριασμένο στὸ κορμὶ τῆς ἀγαπημένης του Ταταμπού.

"Ἐτσι, χωρὶς στιγμὴ νὰ χάσῃ, χύνεται πάνω του: Τὸ ἀρπάζει γερὰ ἀπὸ τὸ λαιμό.

Τὸ ἀπαίσιο θεριὸ ξαφνιάζεται. Παρατάει ἀμέσως τὴ μελαψὴ Κόρη. Τυλῇγει γρήγορα τὶς κουλούρες του στὸ ἀπέραντο τριχωτὸ κορμὶ τοῦ φοβεοῦ γαριλλάνθρωπου. Τὸν σφίγγει μὲ ἀφάνταστη δύναμι καὶ λύσσα.

Ὁ Νταμπούχ, χωρὶς νὰ παρτήσῃ τὸ λαιμὸ του, βογγáει σπαρακτικά. "Ἐχει βρεθῇ, χωρὶς νὰ τὸ περιμένη σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Σχεδὸν τραγικῇ!

Στὸ μεταξύ, συνέρχεται ἡ Ταταμπού. Καὶ δεμένη, καθώς εἶναι, ἀνασηκώνεται κά-

πως. Ἀντικρýζει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ θοηθῇσὶ τὸν καλὸ γοριλλάνθρωπο.

"Ἐτσι, ἀρχίζει νὰ φωνάξῃ. Νὰ ζητᾷ βοήθεια.

Ὁ Ποκοπῖκο δὲν ἔχει προφθάσῃ νὰ ξεμακρύνῃ πολὺ. Καὶ ἀκούγοντας τὰ σπαρακτικά ξεφωνητά της, γυρίζει πίσω.

Ἀντικρýζει κι' αὐτὸς τὸ τραγικὸ σύμπλεγμα φιδιοῦ γοριλλάνθρωπου.

— Κουράγιο, Μπαρμπαδινόσαυρε! τοῦ φωνάξῃ. "Ἄν δὲν τὸ κινίξης, σὲ πίνιξε!

Ἡ Ταταμπού τὸν ἱκετεύει πάλι:

— Λῦσε με, Ποκοπῖκο μου! Λῦσε με!

Ὁ νάνος τὴν κυττάζει μὲ περιφρόνησι:

— Σκαμὸς, πλᾶσμα ὠραιοπαθὲς καὶ τρυφερῶδες! Ὅταν γλέπῃς πὼς πρόκειται περὶ μακελειό, νὰ κάνῃς μόκο! Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ!

Καὶ τραβώντας μεγαλόπρεπα τὴ θρυλικὴ χατζάρα του, γυρίζει στὸ Νταμπούχ. Τοῦ ἔχει κιόλας σκαρώσει τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

«Μπάρμπα, κράτησε τὸ ὄφι!

Μπάρμπα, κράτα τον γερὰ.

Νὰ σηκώσω τὴ χατζάρα, νὰ τοῦ σφάξω τὴν... οὐρά!»

Καὶ νά: Μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἀρπάζει τὴν οὐρά τοῦ ἀπαίσιου πράσινου φιδιοῦ. Μὲ τὸ δεξιὸ σηκώνει τὴν τρομερὴ χατζάρα του. Τὴν κατεβάζει μὲ ἀφάνταστη ὀρμή. Καὶ χράπ, κόβει τὴν ἀκρὴ της!

Ἀμέσως ξανακάνει τὸ ἴδιο:

Κόβει κι' άλλο ένα μικρό κομμάκι της ούρας.

Καί χράπ, χράπ, χράπ, ανεβοκατεβάζει τη χατζάρα του συνεχίζοντας νά κόβη κι' άλλα κομματάκια!

— Βλάκα! Τί κάνεις εκεί; τού φωνάζει ή Ταταμπού.

— Δέν γλέπεις; τής ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος. Τό σφάζω... μέ δόσεις! Σιγά-σιγά θά φτάσω καί στό... κεφάλι!...

Ὅμως τό φοβερό φίδι ἔχει μανιάσει τώρα ἀπό τοὺς πόνους. Σφίγγει μέ πιότερη δύναμι καί λύσσα τὸν ἄμοιρο Νταμπούχ.

Ταυτόχρονα σχεδόν, θαρὺ καί γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νά πλησιάζη... Σὲ λίγες στιγμὲς φθάνει ὁ Γκαούρ λαχανιασμένος καί ἀλαφιασμένος.

Ἡ δεμένη κάτω Ταταμπού ξεχνάει ἀμέσως τὴν τραγικὴ θέσι της. Τοῦ φωνάζει ἄγρια:

— Κακοῦργε! Τέλειωσες λοιπὸν μέ τοὺς καννίβαλους; Κάψατε ζωντανὸ τὸν ἀπροσάτευτο Ταρζάν;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δέν φαίνεται νά τὴν προσέχη. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του ἀντικρύζουν μέ φρίκη τὸ κακὸ πού γίνεται. Μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος!

Ὁ Ποκοπίκο τὸν σπρώχνει μέ τὸν ἀγκῶνα του :

— Κἄνε στήν μπάντα, θρέ μικρόθιο! Ἀφοῦ γλέπεις πῶς ... σφάζω. Τί μέ διακόπεις;!

Ὁ Γκαούρ συνέρχεται. Μὲ μιὰ γερὴ κλωταῖά τινάζει πέρα τὸν ἡρωϊκὸ νᾶνο. Καί ἀμέσως χύνεται νά βοηθήσῃ

καί νά σώσῃ τὸν Νταμπούχ!

Ὅμως ἀλλοίμονο! Τὸ τεράστιο καί μανιασμένο πρᾶσινο φίδι κουλουριάζεται γρήγορα καί σὸ κορμὶ τοῦ ἀτρόμητου παλικάριου. Σφίγγει τώρα μέ λύσσα καί τοὺς δυὸ γιγαντῶσους ἄνδρες ὁ πόνος τῆς κομμένης οὔρας του τὸ ἔχει ἀφάνταστα ἐξαγριώσει. Σφυρίζει ἀπαίσια καί δαιμονισμένα!...

Τώρα ὁ Γκαούρ, ὁ γοριλάνθρωπος καί τὸ τεράστιο κρῦο φίδι ἔχουν γίνει ἓνα τρομακτικὸ σύμπλεγμα!...

Πεσμένοι κάτω πιά, παλεύουν ἀπεγνωσμένα!...

Ὁ φοβερὸς Ποκοπίκο πὸ πέρα, τρίβει τὰ πονεμένα τσιναῖά του, μουρμουρίζοντας :

— Κλωταῖά, ἀδερφέ μου κι' αὐτή!... Ἀπορῶ πῶς δέν... κλατάρισα!...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ!

Τὸ φεγγάρι βρίσκεται τώρα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ! Ἡ νύκτα δέν εἶναι σκοτεινὴ πιά! Ἐνα ἀσημένιο φῶς ἔχει πλημυρίσει τὴν ἄγρια κοιμισμένη Ζούγκλα!

Ξαφνικά, μιὰ παράξενη βοὴ ἀκούγεται. Καί σὲ λίγες στιγμὲς ἓνας μεγάλος μακρόστενος ὄγκος παρουσιάζεται στὸν ἄερα. Πάνω ἀπὸ τὶς θεόρατες κόρφες τῶν αἰωνόβιων δένδρων!...

Κυτᾶτε το κι' ἐσεῖς; Εἶναι ἓνα ἐλικόπτερο!

Ἐχει γυρίσει τὸν δυνατό προβολέα του πρὸς τὰ κάτω. Σὰ νά ψάχνῃ τὴ Ζούγκλα.

Καί νά: Ἡ φωτεινὴ του δέ-

σμη πέφτει τυχαία πάνω στους δυο γίγαντες που παλεύουν με τὸ φοβερό πράσινο φίδι.

Τὸ «Σιδερένιο Πουλί» σταματάει ἀμέσως. Μένει γιὰ λίγες στιγμές ἀκίνητο στὸν ἀέρα. Τέλος, ἀρχίζει νὰ χαμηλώνει. Νὰ κατεβαίνει κάθετα. Ὅπου προσγειώνεται λίγα θήματα πὶο πέρα...

Οἱ ρόδες του πατοῦν ἀνάλαφρα στὸ παχὺ τροπικὸ γρασίδι. Τὸ μουγγριτὸ — ὁ βόμβος τοῦ μεγάλου ἐλικὰ του — σταματάει. Παύει ν' ἀκούγεται πιά...

Ἀμέσως ἡ στενὴ πόρτα τοῦ ἐλικόπτερου ἀνοίγει. Δυὸ λευκοὶ ἄνδρες πηδοῦν ἔξω. Οἱ φυσιογνωμίες τους εἶναι ἀπαίσιες. Φαίνονται ἐγκληματικοὶ τύποι. Σὰν κακοῦργοι!...

Στὴν ἀρχὴ κάνουν νὰ πλησιάσουν τὸ σύμπλεγμα ἀνθρώπου γοριλλανθρώπου καὶ φιδιοῦ. Ὅμως τὰ μάτια τους πέφτουν τυχαία στὴ δεμένη Ταταμπού.

Σταματᾶνε καὶ κυττάζουν μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό τὴν πανώρια μελαψὴ Κόρη!

Ὁ ἕνας λέει στὸν ἄλλον:

— Τί δουλειὰ ἔχουμε ἡμεῖς με αὐτοὺς τοὺς κανιβαλοὺς;

— Δίκιο ἔχεις... Τὸ φίδι, σὲ λίγο, θὰ τοὺς συγυρίσῃ καλά.

— Ἄς πάρουμε, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ὁμορφὴ σκιάδα...

— Ναί!... Καὶ νὰ τὴν κάνουμε δῶρο στὸν Μάξ Ἀρλαν!

— Σὺμφωνῶ! Ἔτσι, θὰ ἔχουμε νὰ κερδίσουμε πολλὰ ἀπ' αὐτόν!...

Ἀμέσως φθάνουν κοντὰ

στὴν Ταταμπού. Τὴ σηκώνουν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὶς μασχάλες. Ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια. Προχωροῦν διασπαστικά. Τὴν φέρνουν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἐλικόπτερου. Μπαίνουν κι' ἐκεῖνοι μέσα...

Τὸ «Σιδερένιο Πουλί» ξαναρχίζει τὸ φοβερό μουγγριτό του. Ὁ μεγάλος ὀριζόντιος ἐλικὰς του ἀρχίζει νὰ γυρίζει. Ἐτοιμάζεται νὰ πετάξῃ!...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Νταμπούχ θιέπουν τὴν ἀπαγωγὴ πού γίνεται!... Ἀρχίζουν νὰ οὐρλιάζουν τρομακτικά! Πασχίζουν ἀπεγνωσμένα νὰ λευθερωθοῦν. Νὰ τρέξουν νὰ σώσουν τὴν πανώρια Κόρη!...

Ὅμως, τὸ τεράστιο φίδι, κρατάει γερὰ τὰ πονεμένα κορμιά τους. Εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸ θανατερό τοῦ ἀγκάλιασμα!...

Μὰ ἡ φρίκη καὶ ἡ ἀπόγνωσι πού νοιώθουν, τοὺς δίνει ὑπεράνθρωπὴ δύναμι! Ἀφάνταστο κουράγιο!

Καὶ νά: Πρῶτος ὁ μελαψὸς γίγαντας καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ. Νὰ λευθερωθῇ!...

Πετιέται, σχεδὸν ἀμέσως, ὀρθός. Καὶ μ' ἓνα μονάχα, ἀπίστευτο πήδημα βρίσκεται κοντὰ στὸ ἐλικόπτερο. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού ἔχει ἀρχίσει ν' ἀνυψώνεται ἀργά.

Ὁ Γκαοῦρ κάνει καὶ ἄλλο πήδημα. Πρὸς τὰ ψηλὰ τώρα. Καταφέρνει ν' ἀρπαχτῇ ἀπὸ τὸν ἓνα τροχὸ τοῦ ἀεροσκάφους. Καὶ οὐρλιάζει τρομακτικά:

— Σταθῆτε, κακοῦργοι!.. Ταταμπούσου!... Ταταμπού-

ουουου!...

Στό μεταξύ, ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρωπος καταφέρνει ἐπὶ τέλους νὰ πνίξη τὸ ἀπαίσιον φίδι. Εἶναι λεύθερος κι' αὐτὸς τώρα. Καὶ τρέχει μανιασμένος ν' ἀρπάξη τὸ «Σινδερνίο Πουλί».

“Ὁ! αὐτὰ γίνονται πολὺ γρήγορα. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα... Ὅμως τὸ ἐλικόπτερο θρίσκεται τώρα πέντε μέτρα πρὸς τὴν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἀπὸ τὸν τροχὸ τοῦ κρέμεται πιασμένος ὁ Γκαούρ...

Ὁ Νταμπούχ κάνει ἀμέσως ἓνα πηδημα πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Μὰ ὁ τεράστιος γοριλλάνθρωπος εἶναι ἀφάνταστα θαρρῦς. Ὁ Γκαούρ δὲν ἀντέχει. Τὰ χέρια τοῦ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν τροχὸ ποῦ κρατιέται. Γκρεμίζονται κι' οἱ δυὸ κάτω!...

Τὸ ὕψος, εὐτυχῶς, ἦταν μικρό. Δὲν παθαίνουν κακὸ.

Οἱ δυὸ ἀπαίσιον λευκοὶ καγχαζοὺν καθὼς τὸ ἐλικόπτερό τους ἀνεβαίνει, λεύθερον πιά, στὸν οὐρανόν. Καὶ παίρνει κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορριά... Ὡσπου σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπὸ τίς θεόρατες κορφές τῶν γιγαντιαίων δένδρων.

Ὁ Γκαούρ θρίσκεται σὲ ἀπόγνωσι! Πόσο θὰ ἠθελε νὰ εἶχε φτερά! Νὰ πετάξη κι' αὐτὸς ξεπῖσω τους. Νὰ σώσῃ τὴν ἀγαπημένη καὶ ἀγνὴ του συντρόφισσα!...

Ὅμως ἓνας ἄγριος θυμὸς θολώνει τὸ νοῦ του. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, τὰ θάζει μὲ τὸν Νταμπούχ.

— Κτῆνος! οὐρλιάζει. Γιατὶ κρεμάστηκες ἀπὸ τὰ πόδια μου; Γιατὶ δὲν μ' ἄφησες νὰ πάω κι' ἐγὼ μαζί τους;

Καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ χυθῇ νὰ τὸν κατασπαράξῃ!

Μὰ ὁ Γοριλλάνθρωπος εἶναι τρελλός. Ἀφορμὴ ζητάει νὰ ξεσπάσῃ κι' αὐτὸς τὴ λύσσα καὶ μανία του.

Τὰ θαθουλωμένα μάτια τοῦ σκοτεινιάζουν. Καὶ μουγγρίζει ἓνα «τρίλεξο»:

— Νταμπούχ. Σκοτώνει. Γκαούρ!

Ταυτόχρονα σηκώνει τὸ τεράστιον τριχωτὸ χέρι του. Δίνει στὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα ἓνα τρομερὸ κτύπημα!...

Ὅμως ὁ Γκαούρ εἶναι Ἑλληνας. Κι' ἓνας Ἑλληνας ποτὲ δὲν δειλιάζει. Γιατὶ στίς φλέβες του τρέχει τὸ ἀθάνατον αἷμα τοῦ Ἀχιλλέα! Τοῦ Λεωνίδα! Τοῦ Μεγαλέξανδρου!... Τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου! Τοῦ Κολοκοτρώνη!...

Ὁ Γοριλλάνθρωπος εἶναι δυνατὸς σὰν δέκα λιοντάρια μαζί! Καὶ ἡ τρέλλα τοῦ δίνει ἄκόμα πρὸς τρομακτικὴ δύναμι!

Κάθε ἄλλος, ἂν θρικόταν στὴ θέσι τοῦ μελαψοῦ παλικάριου — ὄχι θέβαια Ἑλληνας — θὰ τῷ δάξε τὰ πόδια... Θὰ ζητοῦσε τὴ σωτηρίαν του στὴν ἀνανδρὴ φυγή!...

Ὅμως ὄχι! Τὸ ἀτρόμητον καὶ ἀδάμαστο παλικάρι τῆς Ζούγκλας, δὲν ὑποχωρεῖ. Μὰ σὰν μανιασμένο θηριὸ χύνεται πάνω στὸν τρομακτικὸ κτηνάνθρωπον!

Οι καννίβαλοι θα κάψουν ζωντανό τὸν Ταρζάν.

Οἱ δυὸ γίναντες πιάνονται στὰ χέρια. Καὶ μιὰ θανατερὴ πάλι ἀρχίζει μεταξύ τους.

Μὰ ἡ ὑπερονή τοῦ γοριλάνθρωπου σὲ δύναι, γίνεται αἰθέτως φανερὴ. Γρήγορα ὁ ἀτόκμητος Γκαοῦρ ἐρχέται σὲ δύσκολη θέσι. Σὲ πολὺ ἐπικίνδυνη κατάστασι!

Μὲ μονάχα τὰ χέρια του δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀντιμετωπίσῃ ἕνα τέτοιο παντοδύναμο θηρίο! Καταλαβαίνει πὼς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποια βοήθεια. Καὶ φωνάζει τὸ νᾶνο. Θέλει νὰ τοῦ φέρει κανένα χοντρὸ κλαδί. Νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ

γιὰ ρόπαλο:

— Ποκοπίκοοο!... Ποκοπίκοο!...

Ὅμως καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει. Ὁ νᾶνος ἔχει ἐξαφανιστῇ!...

Νά, ὅμως: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμές, ὅταν κατὶ φοβερὸ γίνεται:

Ὁ τρελλὸς γοριλάνθρωπος καταφέρνει ν' ἀρπάξῃ τὸν ἄμοιρο Γκαοῦρ ἀπὸ τὸ λαιμό. Ἀρχίζει νὰ τὸν σφίγγῃ μὲ τὴν τρομακτικὴ του δύναμι!...

Ἄλοίμονο!... Ἡ ἀνάσα τοῦ μελαποῦ παλικαριοῦ ἀρχίζει νὰ κόβεται. Ἄθελα τὸ

στόμα του άνοίγει. 'Η γλῶσσα του πετιέται έξω. Τά μάτια του γουρλώνουν.

Κι' όμως ένας Έλληνας ούτε τά χάνει, μά ούτε καί χάνεται ποτέ!

Οί τραγικές στιγμές πού περνάει ὁ Γκαούρ, ὄχι μονάχα τοῦ δίνουν ἀφάνταστο κουράγιο, μά φωτίζουν καί τὸ σκοτισμένο του μυαλό:

Καί νά: 'Ο Νταμπούχ, ὅπως βλέπουμε, τὸν κρατάει μετὰ τὰ δυὸ του χέρια ἀπὸ τὸ λαιμό. "Εἶσι τὰ χέρια τοῦ μελαφροῦ παλικαριοῦ εἶναι τώρα ἐλεύθερα.

'Ο Γκαούρ στιγμή δέν ἀφήνει νά χαθῇ. Μὲ λύσσα καί μὲ γρηγοράδα κεραυνοῦ τινάζει τῇ σιδερένια γροθιά του. Τρομακτικὸ κτύπημα δίνει στὸ τριχωτὸ στομάχι τοῦ μανιασμένου γοριλλάνθρωπου.

'Ο Νταμπούχ κλονίζεται! Τὰ τεράστια χέρια του ξεσφίγγονται. Ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντιπάλου του. Καί γέρνει ἀργά σάν θεόρατο δέντρο πού κτύπησε τὸν κορμὸ τοῦ ἀστροπελέκι. Σωριάζεται βαρὺς κάτω. Μένει ἀκίνητος σάν ἄψυχο κουφάρι!...

Οί δυὸ λευκοὶ κακοῦργοι τοῦ «Σιδερένιου Πουλιοῦ» ἔχουν τώρα πιαστῇ στὰ χέρια μετὰ τὸν Μάξ "Αρλαν.

Ὁ ἀτρόμητος καὶ ἀδάμαστος Γκαούρ στέκει ἀκόμα ὀρθός. Μὰ βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια! Παίρνει βαθεῖες καὶ γρήγορες ἀνάσες. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ ρουφήξῃ μὲ μιᾶς ὅλο τὸ ὀξυγόνο πού στερήθηκε τὶς στιγμὲς πού ὁ γοραλλάνθρωπος ἔσφιγγε τὸ λαιμό του!..

Ταυτόχρονα τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του λάμπουν παρὰ ξένα! Αὐτὴ τὴ φορά νοιώθει περηφάνεια γιὰ τὸν ἑαυτό του. Κατάφερε νὰ ἡσάσῃ τὸν Νταμπούχ. Τὸ πιὸ τρομακτικὸ θεριὸ τῆς ἄγριας Ζούγκλας!

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ σπάζῃ ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα μεγάλα φουντωτὰ κλαδιά. Σκεπάζει μὲ αὐτὰ τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου γοριλλάνθρωπου. Θέλει, μέχρι πού νὰ συνέλθῃ, νὰ τὸν κρύψῃ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν πεινασμένων θεριῶν...

Πρὶν φύγῃ, ξαναζητάει τὸν χαμένο νῆνο:

— Ποκοπίκοοο!... Ποκοπίκοοο!... φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει.

Ὅμως καὶ πάλι καμμιὰ ἀπόκρισι δὲν παίρνει! Ὁ φοβερὸς «Κυνηγὸς ἀγρίων κονί-κλων» ἔχει γίνει ἀφαντος. Λὲς καὶ ἡ γῆ ἀνοιξε καὶ τὸν κατάπιε!...

Ὁ Γκαούρ δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ ἄλλο. Ξεκινᾷ ἀμέσως. Εἶναι φανερό πὺς καί-που θιάζεται νὰ φθάσῃ...

Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς:

Περπατάει — τρέχει σχεδὸν — πολλὴ ὥρα... Ὡσπου τέλος

φθάνει στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα δυὸ μεγάλων βράχων. Μπαίνει μὲ προσοχὴ μέσα. Προχωρεῖ ἀργά...

ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ!

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσου- με πέρα μακριά, στὴν τρομερὴ χαράδρα τοῦ Διαθόλου. Ἐκεῖ πού εἶχαμε ἀφήσει τὶς ἐπαναστατημένες ἄγριες φυλὲς τῆς Ζούγκλας.

.....
Ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε πολλὲς ὥρες. Τὸ ἀσημένιο σκοτάδι τῆς φεγγαρόλουσθης νύχτας ἀρχίζει νὰ ξεθωριάζῃ. Μιὰ ρόδινη αὐγὴ ξεπετάγεται ἀπ' τ' ἀντικρινὰ βουνὰ τῆς ἀνατολῆς...

Ἐνα χλωμὸ φεγγάρι χα- σμουριέται τώρα νυσταγμένο χαμηλὰ στὸν οὐρανό. Σὲ λί- γο θὰ βουτήξῃ ἀργὰ πίσω ἀπὸ τὶς μακρινὲς ὄροσειρές τῆς δύσης.

Ἄν πρόσεχε αὐτὴ τὴ ρω- μαντικὴ εἰκόνα ὁ Ποκοπίκο, σίγουρα θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ μιὰ πολὺ ποιητικὴ παρομοίω- σι. Θὰ ἔλεγε:

— Γιὰ τηρᾶτε τὴ φεγγαρά- ρα, ἀδερφε μου! Τραβάει ντουγροῦ γιὰ τὴ δύσι. Σὰν ... γαϊδούρα, μὲ τὸ συμπα- θεῖο, πού βιάζεται νὰ γυρίσῃ στὸ παχνί της!...

.....
Ὁ δυστυχισμένος Ταρζάνι ἐξακολουθεῖ νὰ βρίσκεται δε- μένος στὴ σπηλιά. Ἐκεῖ πού εἶδαμε νὰ τὸν κλείνῃ ὁ μανια- σμένος Γκαούρ.

Ὁ τεράστιος θράχος φρά-

ζει ακόμα τὸ ἀνοιγμα τῆς φο-
δεῖρης φυλακῆς του.

Οἱ Καννίβαλοι ἔχουν ξα-
πλώσει κάτω στὴ βαθειὰ χα-
ράδρα. Προσμένουν τὸ γυρι-
σμὸ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.
Εἶναι χαρούμενοι κ' ἐνθουσια-
σμένοι πὺ δέχτηκε νὰ γίνη ὁ
μεγάλος "Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας!

Καὶ νάτος!... Ξαφνικά τὸν
βλέπουν νὰ φθάνη τρέχοντας.
Πίσω του σέρνει τὴν Τζέιν,
δεμένη γερά μ' ἓνα γερό χορ-
τόσχοινο!...

Μὲ τὸ ἄλλο χέρι κρατάει ἐ-
πιδεικτικὰ ἓνα ὀλόχρυσο δια-
μανιοστολισμένο βασιλικὸ στέ-
μα. Εἶναι τὸ δοξασμένο στέ-
μα τοῦ Ταρζάν. Τοῦ ὑπέρο-
χου "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας!
...Ὁ μελαψὸς γίγαντας φαί-
νεται τώρα βιαστικός. Καὶ
μὲ δυνατὴ καὶ ἄγρια φωνὴ
διατάζει τοὺς ἄγριους ἀραπά-
δες:

—Ἐμπρός! Ἀνάψτε γρήγο-
ρα μιὰ φωτιά! Πολὺ μεγάλη
φωτιά!... Θέλω οἱ φλόγες
τῆς νὰ τσουρουφλίσουν τὰ
σύνεφα!... Σ' αὐτὴ τῇ φω-
τιά θὰ κάψω ζωντανὸ τὸν
Ταρζάν. Τὸν ἀνίκανο κ' ἀνά-
ξιο "Αρχοντα!... Ὑστερα θὰ
παντρευθῶ τὴν ὁμορφὴ συν-
τρόφισσά του! Θὰ φορέσω τὸ
χρυσὸ αὐτὸ στέμα καὶ θὰ γί-
νω ἐγὼ ὁ μεγάλος καὶ παντο-
δύναμος Βασιλιάς σας!

Οἱ ἀμέτρητοι μαῦροι ἰθαγε-
νεῖς ἀλαλάζουν ἀπὸ ἄγρια
χαρά. Καὶ μαζεύοντας ἀπὸ
γύρω ξύλα, φουντώνουν γρή-
γορα μιὰ τεράστια φωτιά.

Ἡ Τζέιν κυττάζει μὲ ἀφάν-
ταστο μῖσος τὸν Γκαούρ:

—Ἀνάνδρε! Δολοφόνε! τοῦ
φωνάζει. Τέτοια κακούργα
ψυχὴ κρύβεις λοιπὸν μέσα
σου; Θὰ κάψης ζωντανὸ τὸν
φίλο κ' ἀδελφὸ σου! Γιὰ νὰ
τοῦ ἀρπάξης τὸ θρόνο καὶ τὴ
συντρόφισσά του; Ὡστε τόσο
πολύ, τιποτένιε, ἀγαπᾷς τὴν
πανώρια Ταταμπού σου; Χά,
χα, χά! Χά, χά, χά!...

»Κάποτε εἶχα νοιώσει, γιὰ
σένα, ἀγάπη στὴν καρδιά μου.
Ὅμως, τώρα σέ μισῶ! Σέ μι-
σῶ καὶ σέ συχαίνομαι!...

»Μὰ ἐνοια σου, κακούργε:
Δέν θὰ χαρῆς γιὰ πολὺ τὸ μα-
τωμένο στέμα πὺ θὰ φορέσης.
στὸ τρελλὸ κεφάλι σου! Κά-
ποια νύχτα, πὺ θὰ κοιμᾶσαι,
θὰ βρῶ τὴν εὐκαιρία: Ἡ ἄ-
στραφτερὴ λάμπα τοῦ μαχαι-
ριοῦ μου θὰ φυτέψῃ τὸ θάνατο
στὴν καρδιά σου!...

Ὁ Γκαούρ νοιώθει μεγάλη
προσβολὴ στὰ λόγια τῆς. Καὶ
σηκώνοντας μὲ λύσσα τὸ χέρι
δίνει δυὸ τρομερὰ κτυπήματα
στὸ πρόσωπο τῆς λευκῆς
σκλάδας του.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγ-
κλας ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακὸ
τῆς:

—Κτήνος! μουγγρίζει. Τό-
σο ἀνάνδρος εἶσαι λοιπὸν;
Χτυπᾷς μιὰ δεμένη γυναῖκα;
Λῦσε με, σκύλε! Λῦσε με νὰ
σέ ξεσχίσω! Νὰ σοῦ βγάλω
τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια μου!...

.....
Στὸ μεταξὺ ὅλες οἱ προε-
τοιμασίες ἔχουν τελειώσει.
Οἱ φλόγες τῆς τεράστιας φω-

τιὰς ξεπερνᾶνε τίς θεόρατες κορφές τῶν γύρω δέντρων!..

Οἱ καννιβαλοὶ ἀλαλάζουν ἄγρια! Τὰ τὰμ-τὰμ κτυποῦν δαιμονισμένα! Οἱ ἱθαγενεῖς Μάγοι μουρμουρίζουν παρά-ξενες προσευχές!

Κακό! Πανδαϊμόνιο! Σω-στή κόλασι κάτω στὴ βαθεῖα τρομακτικὴ χαράδρα τοῦ Δια-θόλου!

Ὁ Γκαούρ διατάζει τώρα:

— Τραβῆχτε ἀμέσως τὸ με-γάλο βράχο!... Βγάλτε ἀπ' τὴ σπηλιά τὸν ἀνάξιο Ταρζάν. Πετᾶχτε τὸν γρήγορα στὶς φλόγες! Κᾶψτε τὸν ζωντανό! Καὶ προσθέτε με ἀνείπωτη ψυχικὴ ἥδονή:

— Θέλω ν' ἀκούσω τὰ σπα-ραχτικά ξεφωνητά του! Θέλω νὰ νοιώσω στὰ ρουθούνια μου τὴν τοῖκνα τῆς καμμένης του οἶρκας! Μονάχα ἔτσι θὰ χα-ρῇ ἡ ψυχὴ μου!...

Ἕνα μεγάλο μπουλούκι ἀ-πὸ ἀραπάδες σπρώχνουν, μα-ζὶ καὶ ταυτόχρονα, τὸν τερά-στιο βράχο. Τὸν κυλᾶνε πέ-ρα. Τὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς λευτερώνεται τώρα!...

Δυὸ - τρεῖς ἄγριοι φύλαρ-χοι χύνονται στὸ βάθος τῆς. Γιά νὰ αὐροῦν ἔξω τὸν δεμένο Ταρζάν. Νὰ τὸν πετάξουν στὶς λαίμαργες φλόγες.

Η ΦΩΝΗ

ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΡΑΟΥΜΠΑ!

Ὁμως, τί παράξενο!...

Οἱ φύλαρχοι ψάχνουν ὁλό-κληρο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπη-λιάς. Μὰ ὁ Ταρζάν δὲν βρι-σκεται πουθενά μέσα. Ἔχει γίνε ἀφαντος!

Ὁ Γκαούρ σὰν βγαίνουν καὶ τοῦ τὸ λένε, γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Ἀδύνατον! φωνάζει. Ὁ Ταρζάν πρέπει νὰ βρίσκεται κάπου μέσα ρκυμμένος. Ἀπὸ πουθενά δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεφύγῃ!

Καὶ μπαίνει κι' αὐτὸς στὴ σπηλιά. Τὴν ψάχνει ὅλη, πέ-ρα γιὰ πέρα, μαζὶ με τοὺς φυλάρχους!

Τίποτα καὶ πάλι! Ὁ «μελ-λοθάνατος» ἔχει κάνει φτερά!

Ἀπὸ ποῦ, ὅμως, μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ; Ἀφοῦ ὁ τεράστι-ος βράχος εἶχε κλείσει καλὰ ὁλόκληρο τὸ ἀνοιγμά της.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας οὐρ-λιάζει τώρα με λύσσα καὶ μα-νία:

— Κάπου θὰ ὑπάρχη κάποιον κρυφὸ πέρασμα!

Καὶ διώχνει ἀμέσως τοὺς μαύρους φύλαρχους ποὺ βρι-σκονται μαζὶ του:

— Ἐξω ἀνίκανοι!... Ἐξω ὅλοι!... Θὰ ψάξω μονάχος μου νὰ τὸν βρῶ!...

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν καννιβαλῶν ὠπακοῦνε πρόθυμα τὸν Ἀρ-χοντά τους. Ἀποτραβιῶνται φοβισμένοι. Βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά!...

Ὁ Γκαούρ, μόνος τώρα, ἐκ-ναρχίζει νὰ ψάχνῃ τὸ ἐσωτερι-κὸ τῆς σπηλιάς. Κάτω, ἐπά-νω, ἀριστερά, δεξιά, στὸ βά-θος... Παντοῦ!...

Οἱ ἄγριες φυλὲς περιμένουν ἀπ' ἔξω με ἀγωνία.

Καὶ νά: Σὲ λίγο ὁ μελαψὸς γίγαντας παρουσιάζεται στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Ὁμως

έχει γίνει αγνώριστος: Τό πρόσωπό του είναι κίτρινο σάν τοῦ νεκροῦ. Στά μεγάλα ἐκφραστικά μάτια του εἶναι ζωγραφισμένος ὁ τρόμος, ἡ φρίκη, τὸ δέος!...

Γνέφει ἀμέσως στοὺς κανιβάλους νὰ ἡσυχάσουν. Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ:

— «Ἐψαξα μονάχος μου καὶ μὲ μεγάλη προσοχή, ὁλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. Κανένα κρυφὸ πέρασμα δὲν ὑπάρχει πουθενά!...

» Ὅμως, καθὼς γύριζα κ' ἔψαχνα, ἀκούω μιά βαρειά καὶ παράξενη φωνή νὰ μοῦ λέει:

«Φύγε Γκαούρ!... Μὴ λερώνεις μὲ τὰ βρωμερά σου πόδια τὴν ἱερὴ αὐτὴ σπηλιά μου. Μάθε, λοιπόν, πὼς ἐγὼ πῆρα ἀπὸ ἐδῶ μέσα, τὸν Ταρζάν γιὰ νὰ τὸν προστατέψω!... Θέλω αὐτὸς νὰ μείνῃ ὁ παντοτεινὸς "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας"!... Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ: Τὴ βροντερὴ «Φωτιά τ' Οὐρανοῦ» θὰ ρίξω νὰ τὸν κάψω! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κράουμπα! Ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῆς Ζούγκλας!»

Ὁ περήφανος μελαψὸς γιγάντας χαμηλώνει τώρα τὸ κεφάλι. Ἡ φωνὴ του τρέμει:

— Θὰ σοῦ δῶ τὰ μάτια, ἄνδρε!

— Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ λόγια
μοῦ εἶπε μέσα στὴ σπηλιά ἡ
φωνὴ τοῦ Θεοῦ!...

Οἱ μαῦροι καννίβαλοι ἔχουν
ἀπομείνει ἀκίνητοι, σιωπηλοὶ
καὶ τρομοκρατημένοι...

Οἱ τερατόμορφοι Μάγοι,
τοὺς προστάζουν νὰ γονατί-
σουν. Νὰ προσευχηθοῦν στὸν
παντοδύναμο Κράουμπα! Νὰ
τὸν παρακαλέσουν νὰ τοὺς
λυπηθῇ. Νὰ μὴ ρίξη στὰ κε-
φάλια τους τὴ βροντερὴ «Φω-
τιά τ' Οὐρανοῦ»!

Καὶ ὁ Γκαούρ συνεχίζει σὲ
λίγο, τὸ ἴδιο φοβισμένα:

— Ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ μοῦ εἶ-
πε καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα:
«Ἡ χαράδρα αὐτὴ, ποὺ κατε-
βήκατε, εἶναι «Ταμποῦ». (*)
Γι' αὐτὸ, σὲ λίγο, θὰ κάνω
τρομερὸ σεισμό! Θ' ἀνοίξη ἡ
γῆ νὰ σᾶς καταπιῇ!»

Οἱ καννίβαλοι δὲν περιμέ-
νουν ν' ἀκούσουν περισσότε-
ρα. Σκορπίζουν ἀμέσως σάν
μαῦρα ἀγριοκάτσικα ποὺ τὰ
κυνηγáει πεινασμένο λιοντά-
ρι!...

Καὶ ξεφωνίζοντας ἀπὸ τρό-
μο καὶ φρίκη, σκαρφαλώνουν
σάν τρελλοὶ τὴν καταραμένη
χαράδρα. Τρέχουν νὰ σωθοῦ-
νε...

Σὲ λίγες στιγμὲς κανέναν
ἄλλον δὲν ἔχει ἀπομείνει ἐ-
κεῖ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μελαφὸ
γίγαντα καὶ τὴν Ἀρχόντισσα
τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Τζέιν κυττάζει μὲ μῖσος
τὸν Γκαούρ:

— **Λύσε με, λοιπόν, κακοῦρ-**

γε! Δὲν φοβάσαι τὴν ἔργη
τοῦ Θεοῦ;

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας ὑπα-
κούει. Ζυγώνει κοντὰ τῆς καὶ
λύνει μὲ βιάση τὸ χαρτόσχοι-
νο. Τὴ λευτερώνει:

— Πάμε, Τζέιν! Ἔχουμε ἀρ-
γῆσει, τῆς λέει. Πρέπει νὰ
προφθάσουμε!...

Μὰ ἡ ξανθεῖα γυναῖκα μὲ
τὰ γατίσια μάτια, ἔχει κιδλάς
χυθῇ πάνω του. Μὲ νύχια καὶ
δόντια ζητάει νὰ τὸν σπαρά-
ξη.

Ὁ Γκαούρ φαίνεται ἀφάν-
ταστα κουρασμένος. Μὲ πολὺ
κόπο καταφέρνει νὰ τὴ συγ-
κρατήσῃ:

— Συχώρεσέ με, Τζέιν! τῆς
λέει. Σ' ἔκανα πολὺ νὰ ὑπο-
φέρῃς!... Μὰ πᾶμε τώρα.
Πρέπει νὰ προφθάσουμε!...

Ὅμως, ἡ μανιασμένη γυ-
ναῖκα οὐρλιάζει ἀγρία:

— Φύγε, κακοῦρ γε! Ἄναν-
δρε! Τιποτένι!... Ἄν ὁ Ταρ-
ζάν ζῇ, δύσκολα θὰ γλυτώ-
σῃς ἀπὸ τὰ χέρια του!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας χάνει,
τέλος, τὴν ὑπομονὴ του. Καὶ
ἀρπάζοντας τὴ Τζέιν στὴν ἀγ-
καλιά του, ξεκινάει... Τρέχει
ὅσο πῶ γρήγορα μπορεῖ!...

ΨΥΧΡΗ ΥΠΟΔΟΧΗ

Ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα,
γιὰ λίγο, πίσω στὴν ἱστορία
μας:

Οἱ δυὸ λευκοὶ μὲ τὸ ἐλικό-
πτερο — ὅπως εἶδαμε — ἀρπα-
ξαν τὴν πανώρια Ταταμποῦ.
Καὶ χάθηκαν στοῦ οὐρανοῦ τὸ
ἀτέλειωτο βάθος.

Ἐμπρός, λοιπόν, νὰ τοὺς
παρακολουθήσουμε... Αὐτοὶ

ΤΑΜΠΟΥ: Τόπος ἱερός. Ἄ-
πηγορευμένος.

έχουν τούς δυνατούς Έλικες.
 'Εμείς τ' ανάλαφρα φτερά τής
 φαντασίας μας!..

Τό «Σιδερένιο Πουλί» δέν
 πετάει πολύ μακριά. Προσ-
 γειώνεται γρήγορα σ' ένα ξέ-
 φωτο κοντά στά χαλάσματα
 τής ξυλénιας καλύθας του
 Μάξ "Αρλαν.

Τό «Μεγάλο Θεριό» τήν ει-
 χε ποδοπατήσει πριν λίγες μέ-
 ρες. (*)

Οι μαύροι σκλάβοι του τήν
 ξαναφτιάχνουν από τήν αρχή.
 Δουλεύουν και τίς νύχτες ακό-
 μα στο φώς του φεγγαριού.

Ό "Αμερικανός τυχολιό-
 κτης τούς επιθλέπει. Τούς
 καθοδηγεί...

Και νά: Οι δυό άπαίσιοι
 και κακομούτσουνοι λευκοί
 πιθούν από τό έλικόπτερό
 τους. Πλησιάζουν χαρούμενοι
 τόν Μάξ "Αρλαν:

— Γεια σου, καλέ μας φίλε!
 'Ακόμα δουλεύεις;

Ό πανώριος άντρας τούς ύ-
 ποδέχεται ψυχρά. Μουρμου-
 ρίζει:

— Πάλι μου κουβαληθήκα-
 τε; Δέν σ'ας έδιωξα τόσες φο-
 ρές; Τί διαβολο ζητάτε από
 μένα; Ξεκουμπιστήτε λοιπόν,
 γιατί δέν πρόκειται ποτέ νά
 κάνω δουλειά μαζί σας!...
 'Από τή μέρα πού πατήσατε
 έδω τό ποδάρι σας, ή Ζούγ-
 κλα έχει άναστατωθεί. Προ-
 σέχτε: Τά έγκλήματα πού
 κάνετε θά τά πληρώσετε άκρι-
 βά!...

Οι δυό λευκοί κακούργοι
 γελούν άτάραχοι:

— Χά, χά, χά!... 'Εν τάξει,
 μίστερ Μάξ! 'Αφού τό θέλεις,
 θά φύγουμε... 'Ομως, άν ή-
 ξερες τί «κυνηγι» σου φέραμε,
 θά μ'ας υποδεχόσουν κάπως
 καλύτερα...

Και ό Ξνας από τούς δυό
 τού έξηγεί:

— Είναι μιá μελαψή νεράϊ-
 δα! 'Ακούσαμε έναν άγριάν-
 θρωπο νά τή φωνάζη: «Ταταμ-
 πού». 'Ετρεχε νά μ'ας τήν
 πάρη. Κατάφερε μάλιστα ν'
 άρπαχτή για λίγο από τή μιá
 ρόδα του έλικοπτέρου, καθώς
 άνωψονόταν!...

Ό άλλος από τούς δυό κα-
 κούργους τόν ρωτάει:

— Λέγε λοιπόν: Τί μ'ας δίνεις
 νά στήν χαρίσουμε; Είναι τό
 όμορφώτερο λουλουδι τής
 Ζούγκλας! Μέσα στο έλικό-
 πτερό μας βρίσκεται. Δεμένη
 χειροπόδαρά και γερά!...

Ό Μάξ "Αρλαν γίνεται,
 στή στιγμή, θεριό άνήμερο.
 Τά μάτια του πετάνε άστρα-
 πές όργης:

— "Ατιμοι!... 'Αρπάξτε,
 λοιπόν, τήν πανώρια συντρό-
 φισσα του Γκαούρ; 'Ε, τότε
 δέν γλυτώνετε! Φρικτός θάνα-
 τος σ'ας περιμένει!...

Και τρέχει πρós τό σταμα-
 τημένο έλικόπτερο, φωνάζον-
 τας:

— Θά τή λευτερώσω!...
 Πρέπει νά γυρίση γρήγορα
 στον μελαψό γίγαντα!.. 'Αλ-
 λοίμονο άν φθάση εκείνος έ-
 δω!...

Οι δυό λευκοί προφθαίνουν

(*) Διάβασε τό προηγούμενο
 τεύχος, άριθ. 59.

και τον αρπάζουν. Τον συγκρατούν:

— "Ωστε αυτή είναι λοιπόν ή εξακουσμένη συντροφισσα του Γκαούρ; ρωτάνε χαρούμενοι! "Ω, μά τότε θα μᾶς πληρώση άκριθά για να την πάρη πίσω!...

"Ο Μάξ "Αρλαν πασχίζει να τους ξεφύγη. Καί μιὰ τρομακτική πάλη άρχίζει μεταξύ τους.

Οι τρεῖς άνδρες κτυπιούνται με λύσσα. Πέφτουν κάτω. Γίνοντ' ένα κουβάρι!

"Ο πανώριος "Αμερικανός δείχνεται ήπéροχος κι' αυτή τη φορά! "Ομως είναι ένας αúτος. Καί δυο οι αντίπαλοί του!

Σέ μιὰ στιγμή ό ένας λευκός καταφέρνει να του δώση μιὰ φοβερή κλωτσιά στο κεφάλι. Τόν άφήνει κάτω αναίσθητο.

Στό μεταξύ οί άραπάδες που ξαναστήνουν την καλύβα, τρέχουν να βοηθήσουν τον "Αφέντη τους.

— Πίσω μαύρα γουρούνια! τούς φωνάζουν οί δυο άπαίσιοι κακοῦργοι. Καί τραβώντας τά πιστόλια τους πυροβολοῦν.

Δύο άπ' αúτους σωριάζονται κάτω νεκροί. Οί άλλοι τό θάζουν στά πόδια τρομοκρατημένοι. Τρέχουν να σωθοῦννε!...

Λεύθεροι τώρα οί δυο λευκοί, καταστρώνουν τό σχέδιό τους:

— Κρατάμε στά χέρια μας ένα μεγάλο θησαυρό!

— Ναι!... "Αλλά πρέπει άμέσως να πετάξουμε μακριά. Να κρύψουμε την Ταταμπού σε άλλο μέρος. Πολύ σίγουρο!

— Σωστά! "Ο Γκαούρ θα πρέπει να μᾶς φέρη τά δόντια άπό χίλιους έλέφαντες για να του την ξαναδώσουμε πίσω ζωντανή!...

"Ομως την ίδια στιγμή, γνώριμος θόμβος φθάνει στ' αúτιά τους. "Ενώ τά μάτια τους άνοίγουν διάπλατα άπό κατάπληξι. Κάτι άναπάντεχο καί άπίστευτο άντικρύζουν!

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ !

Ξαφνικά, ό μεγάλος έλικας του «Σιδερένιου Πουλιού» άρχίζει να γυρίζη, κάνοντας δαιμονισμένο θόμβο! Τό άεροσκάφος τρίζει καί σαλεύει...

Οί δυο λευκοί κακοῦργοι τρέχουν σάν τρελλοί. Μά δέν προφθαίνουν. "Ωσπου να φθάσουν κοντά στο έλικόπτερο, εκείνο παρατάει άνάλαφρο τη γή. "Ανυψώνεται!...

Σέ λίγο μπαίνει σε κίνησι καί ό μικρός έλικας της ούρας του. Καί τό άεροσκάφος παίρνει κατεύθυνσι προς τό νοτιά!...

Οί λευκοί έχουν σηκώσει τά κεφάλια τους προς τον ούρανó. Κυττάζουν με φρίκη καί άπόγνωσι τό έλικόπτερό τους ν' άπομακρύνεται. Χειρονομούν σάν τρελλοί. Ξεφωνίζουν σάν μανιασμένοι:

— Ταταμπούουου!... Ταταμπούουουου!...

— Γύρισε πίσωωωω! Κατέβα κάτωωωω! Θά σκοτωθήςηςης!

Τέλος, ξανααγαθάζουν τὰ πιστόλια τους. Τὸ πυροβολοῦν. Μὰ στὸ μεταξύ τὸ ἀεροσκάφος ἔχει ξεμακρύνει. Οἱ πυρωμένες σφαῖρες τους δὲν τὸ φθάνουν...

Ὡσπου τὸ ἐλικόπτερο-φάντασμα χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Πίσω ἀπὸ τὶς θεόρατες κορφές τῶν ξωτικῶν δένδρων!

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι ξαναγυρίζουν τώρα κοντὰ στὸν πεσμένον κάτω καὶ ἀναίσθητο Μάξ "Αρλαν, χύνουν στὸ κεφάλι του κρῦο νερό. Τὸν συρνεφέρνουν γρήγορα.

— Μάξ! τοῦ λένε χαμένα. Τὸ ἐλικόπτερό μας ἔφυγε. Πέταξε μονάχο του!

Ὁ Ἀμερικανὸς ρωτᾷει σατισμένως:

— Πῶς; Ποιὸς τὸ κίνησε; Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ θάλῃ μπροστά τῇ μηχανῇ του; Βρισκόταν κανένας ἄλλος μέσα;

— "Οχι. Μονάχα ἡ μελαψὴ γυναίκα.

— Μὰ ἡ Ταταμποῦ ἦταν δεμένη. Ἔτσι δὲν εἶπατε;

— Ναί! Πολὺ γερὰ. Καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της...

Ὁ Μάξ "Αρλαν πετιέται ὀρθός. Φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος. Τοὺς συμβουλεύει:

— Ἄν ἀγαπᾶτε τὰ θρωμερὰ τομάρια σας, μὴ χάνετε στιγμή. Φευγᾶτε ἀμέσως!... Ἀλλοιμονό σας ἂν πέσετε στὰ χέρια τοῦ Γκαούρ! Ὁ μαῦρος Χάρος μονάχα θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς γλυτώσῃ ἀπ' αὐτά!...

Οἱ θρασύδειλοι κακοῦργοι τρέμουν τώρα ἀπὸ τὸ φόβο τους.

— Ποῦ νὰ πάμε; Ποῦ νὰ κρυφτοῦμε; ρωτᾶνε μὲ δέος.

— Στὸ Μεγάλο Λιμάνι! τοὺς ἀποκρίνεται ὁ Μάξ. Καὶ πᾶρτε τὸ πρῶτο καράβι ποῦ θὰ βρεθῇ μπροστά σας! Πηγαίντε στὸ διάβολο!...

Οἱ λευκοὶ κακοῦργοι, ὅσο εἶχαν τὸ ἐλικόπτερο κάναν τοὺς ἀτρόμητους: Σκότωναν τοὺς ἀσπλοὺς ἰθαγενεῖς! Ἄρπαζαν σκλάβους τὶς γυναῖκες καὶ τὶς κόρες τους! Κάναν ἀτέλειωτα φρικτὰ ἐγκλήματα...

Ὅμως τώρα ποῦ δὲν τὸ ξέρουν, τρέμουν σὰν λαγοὶ πιασμένοι στὴν παγίδα!

Ἔτσι, καὶ χωρὶς λέξι νὰ θγῇ ἀπ' τὰ χεῖλια τους ξεκινᾶνε. Παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὸ μακρυνὸ «Μεγάλο Λιμάνι» τῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Μάξ "Αρλαν τοὺς ἀφήνει νὰ ξεμακρύνουν λίγο. Τέλος, τραβάει τὸ πιστόλι του χαμογελῶντας. Καὶ πυροβολεῖ στὸν ἄερα, φωνάζοντας:

— Ὁ Γκαούρ! Ἔρχεται ὁ Γκαούρ!...

Οἱ δειλοὶ κακοῦργοι πανικοβάλλονται. Τὸ θάζουν στὰ πόδια σὰν τρελλοὶ. Ὡσπου γρήγορα χάνονται πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιές τῆς ἀγρίας περιοχῆς!...

— Χά, χά, χά! γελάει καλόκαρδα ὁ πανῶριος τυχολόγος.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ
ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ!

Ὅμως καιρὸς εἶναι τώρα

νά ξαναγυρίσουμε με τη φαντασία μας στην τρομακτική χαράδρα του διαβόλου.

Όπως θυμόσαστε, ο Γκαούρ είχε άρπάξει στην άγκαλιά του τη μανιασμένη Τζέιν. Κι' έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε...

Είναι μέρα πιά...

Και νά: 'Ο μελαψός γιγαντας φθάνει, σε λίγο πάλι, κοντά στους δυο μεγάλους θράχους που ξέρουμε. 'Εκεί που στο άνοιγμά τους τον είδαμε να τρυπώνει κρυφά τη γύκτα...

'Ο Γκαούρ παρατάει τώρα κάτω τη Τζέιν...

Τά μάτια της 'Αρχόντισσας της Ζούγκλας ανοίγουν άμέσως διάπλατα! Μπροστά της —δεμένον χειροπόδαρα — αντικρύζει έναν λευκό γιγαντώσωμον άνδρα:

— Ταρζάν! Ξεφωνίζει με λαχτάρα. Ζής λοιπόν; Δεν σε σκότωσε αυτός έδω ο κακούργος;

'Ο μελαψός 'Ελληνας χαμογελάει καλόκαρδα. Και σκύβοντας λύνει γρήγορα τὰ γερά χορτόσχοινα που κρατάνε δεμένο τον 'Αρχοντα της Ζούγκλας!

'Ο Ταρζάν πετιέται άμέσως όρθός. Όμως αντί να τρέξει στη συντροφισσά του, άγκαλιάζει με λαχτάρα τον Γκαούρ. Τον φιλάει με άνείπωτη εύγνωμοσύνη και αγάπη.

— Σ' εύχαριστώ, αδελφέ μου! του λέει με θουρκωμένα μάτια. Ποτέ δεν θα μπορέσω να ξεπληρώσω τό μεγάλο κα-

λό που μου κανεις!...

'Η Τζέιν τ'άχει χάσει. Δεν πιστεύει ούτε στα μάτια της, ούτε στ' αυτιά της!

— Θα τρελλαθώ! Ξεφωνίζει. ΄Εξηγήστε μου λοιπόν, τί συμβαίνει.

'Ο υπέροχος 'Ελληνας φαίνεται θιαστικός και άνήσυχος. Δεν έχει καιρό για χάσιμο. Όμως κοντοστέκεται για λίγο. Της λέει, όσο μπορεί πιο γρήγορα, τὰ καθέκαστα:

— Έγώ, αγαπητή μου, κατάλαβα από την πρώτη στιγμή πώς δεν θα μπορούσα να τὰ θγάλω πέρα με τους άμέτρητους επαναστατημένους καννίβαλους. Σκέφτηκα πώς αν τους εξαγρίωνα περισσότερο, σίγουρα θα σκότωναν τον δεμένο κι' άνήμπορο Ταρζάν! 'Ακόμα κι' έμένα, που θρискόμουν λεύτερος και με λυτά τὰ χέρια...

»Ετσι κατάστρωσ' άμέσως στο μυαλό μου τό σχέδιο της σωτηρίας μας: Έκανα πώς δέχτηκα, με μεγάλη χαρά, να γίνω έγώ ο 'Αρχοντας της Ζούγκλας. Και παρασταίνοντας τον κακούργο, συμφώνησα να κάψουμε τον Ταρζάν ζωντανό πάνω στις φλόγες!

»Όμως για να πετύχη τό σχέδιό μου αυτό, έπρεπε να κάνω τους καννίβαλους να με πιστέψουν. Ν' άποκτήσουν έμπιστοσύνη σ' έμένα...

»Γι' αυτό και δεν λογάριασα τίποτα. Χτύπησα κι' έδεσα την αγαπημένη μου Ταταμπού που ζήτησε να μ' έμποδίσω!... Έθρυσα ακόμα και χτύπησα

τὸν ἀδελφὸ μου τὸν Ταρζάν!

»Οἱ ἀραπάδες τὰ βλέπουν ὅλ' αὐτά. Καὶ καμμιά ἀμφιβολία δὲν τοὺς μένει πιά. Πιστεύουν ἀπόλυτα πῶς εἶμαι εὐλικρινὴς μαζί τους. Μ' ἐμπιστεύονται...

»Ἔτσι καταφέρνω νὰ τοὺς παρασύρω στὴ χαράδρα τοῦ Διαθόλου. Ξέρω πολὺ καλά τὴ μεγάλη σπηλιά πού θρίσκετ' ἐκεῖ κάτω. Ξέρω πῶς σὸ σκοτεινὸ θάθος τῆς ὑπάρχει ἓνα κρυφὸ πέρασμα. Μιά ὑπόγεια σκοτεινὴ σήραγγα πού φτάνει μέχρι τὸ στενὸ ἀνοιγμα δυὸ θεόρατων ὄρεων!

»Γιὰ νὰ ἡσυχάσω καὶ νὰ ξε-

γελάσω τοὺς κανίβαλους κλείνω τὸν Ταρζάν σ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. Καὶ τοὺς προστάζω νὰ φράξουν τὸ ἀνοιγμὰ τῆς μὲ τὸν τεράστιο καὶ βαρὺ θόρακο!...

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς εἶναι σίγουροι πιά: Ὁ πυλακισμένος τους δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' ἐκεῖ.

»Ὑστερα φεύγω γιὰ νὰ πάω ν' ἀρπάξω τάχα ἐσένα Τζέιν. Ὅμως ἐγὼ πηγαινῶ πρῶτα νὰ λύσω τὴ δεμένῃ Ταταμπού...

...
Κι' ἐκεῖ γίνονται ὅλα ἔσα ἡμεῖς ἔχουμε ἰδεῖ καὶ ἀκούσει...

— Μάγκες, ἡ παράστασι τέλεψε! Μπορεῖτε νὰ παγαίνετε.

Καὶ ὁ μελαψὸς γίγαντας συνεχίζει τὴν ἀφήγησί του :

— Τέλος, καὶ με σφιγμένη τὴν καρδιά, γυρίζω στὰ δυὸ θεοράτα θράχια. Καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ τους μπαίνω στὴ στενὴ σήραγγα. Φθάνω στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ὑπόγειας σπηλιάς.

»Εκεῖ ἀρπάζω στὴν ἀγκυλιά μου, δεμένον ὅπως εἶναι, τὸν Ταρζάν. Τὸν θγάζω γρήγορα ἔξω. Τοῦ ἐξηγῶ τὸ σχέδιό μου...

»Ὅμως ἂν καὶ με θερμopαρακαλᾷ νὰ τὸν λύσω, δὲν τοῦ κάνω αὐτὴ τὴ χάρι. Γιατὶ ξέρω, πόσο γενναῖος κι' ἀτρόμητος εἶναι! "Ἄν τὸν λευτερώσω, θὰ τρέξη με τὸ φονικὸ μαχαίρι του στὴν χαράδρα. Θὰ χυθῇ σὰν τρελλὸς νὰ σπαράξῃ τοὺς ἀμέτρητους καννίβαλους. Καὶ σίγουρα θὰ βρῇ ἀπὸ τὰ κοντάρια τοὺς φριχτοὺς θάνατο!...

»Μὰ ἐγὼ ἔχω ὑποχρέωσι νὰ τὸν προστατέψω. Νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ χαθῇ!

»Γὼν παρατάω λοιπὸν ἐκεῖ καὶ παίρνω δρόμο γιὰ τὴ σπηλιά σας. Ἀρπάζω ἐσένα, καλή μου Τζέιν, καὶ σὲ φέρνω με τὴ θία στὴν τρομαχτικὴ χαράδρα!...

— Μὰ γιατί δὲν μοῦλεγεσ τὴν ἀλήθεια; Γιατὶ δὲν μοὶ ἐξηγοῦσεσ τὸ σχέδιό σου; Ρωτάει ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Γκαοὺρ χαμογελάει :

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ παίξῃς φυσικὰ τὸ ρόλο σου. Σὲ ἔφησα νὰ πιστεύῃς πὺς θὰ ἔκαιγα ζωντανὸ τὸν Ταρζάν. Πὺς

κι' ἐσένα θὰ σ' ἔκανα με τὴ θία συντρόφισσά μου! Ἐπρεπε οἱ καννίβαλοι νὰ σὲ δεῖν ἐξαγριωμένη. Ἀλλοιῶς θὰ μπορούσαν νὰ ὑπομιαστοῦν... Καὶ τότε ὅλα θὰ πῆγαιναν χαμένα!... Γι' αὐτὸ καὶ σ' ἐβρίζα! Γι' αὐτὸ καὶ σὲ χτυποῦσα!...

»Υστερα — ὅπως θυμᾶσαι — πρόσταξα τοὺς ἀραπάδες ν' ἀνάψουν τὴ φωτιά. Νὰ τρεβήσουν τὴν πέτρα. Νὰ θγᾶλουν τὸν Ταρζάν. Νὰ τὸν κάψουν ζωντανό!

»Μὰ ὁ «ἀδελφός» μου δὲν βρισκόταν πιά στὴ σπηλιά. Εἶχε γίνει ἀφαντος!...

»Ἐδίωξα τότε τοὺς ἄγριους φύλαρχους ποὺ ψάχναν μέσα. Γιατὶ φοβήθηκα μὴν ἀνακαλύψουν τὸ κρυφὸ πέρασμα. Ἐκίνα, τάχα, πὺς ἤθελα νὰ ψάξω μονάχος.

»Ἔτσι, σὰν θγῆκα σὲ λίγο ἀπὸ τὴ σπηλιά, τοὺς εἶπα τὸ μεγάλο ψέμμα: Πὺς ἄκουσα τάχα τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Κράουμπα. Πὺς μοὶ εἶπε ὅτι θὰ κἀν σεισμό! Θὰ ρίξῃ τὴ φωτιά τοῦ οὐρανοῦ νὰ τοὺς κάψῃ!

»Καὶ οἱ καννίβαλοι, φυσικὰ, τὸθαλαν, τρομακρατημένοι, στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθοῦν... Κανέννας ἀπ' αὐτοὺς πιά δὲν θὰ ξανατολμήσῃ νὰ τὰ θέλῃ με τὸν Ταρζάν. Ἀφοῦ εἶνα σγαπημένος καὶ προστατευόμενος τοῦ Κράουμπα. Τοῦ τρομεροῦ καὶ παντοδύναμου Θεοῦ τῆς Ζούγκλας!...

.....

Ἡ Τζέιν ἀγκαλιάζει τώρα

Τὸ «Σιδερένιο Πουλί» σταματάει ἀμέσως. Μένει ἀκίνητο ψηλά στὸ κενὸ ποὺ θρίσκειται. Λίγα μέτρα πρὶν ψηλά ἀπὸ τὶς κορφές τῶν αἰωνόβιων δένδρων.

Ταυτόχρονα ἀκούγεται, μέσα ἀπὸ τὸ σκάφος τοῦ ἐλικόπτερου, μιὰ θραεὶά καὶ ἀγέρωχη φωνή :

— Γεῖά σας... ἐρπετὰ ἀξιόθρήνητα. Πολὺ σὰς γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Ἡ τσουλουφωτὴ μαύρη πυγμαία ξεφωνίζει τρελλή ἀπὸ χαρά :

— Ὁ Ποκοπίκος, καλέ! Νὰ μοῦ ζήσης... Πτέραρχέ μου!...

... Ἄς δοῦμε τώρα τί εἶχε συμβῆ :

Σὰν οἱ δυὸ λευκοὶ κακοῦργοι φέραν δεμένη τὴν Ταταμπού στὸ ἐλικόπτερό τους, ὁ νῆνος κατάφερε νὰ τρυπώσῃ κι' αὐτὸς μέσα. Καὶ μικροσκοπικὸς καθὼς εἶναι μπόρεσε νὰ κρυφτῇ εὐκολὰ κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα τοῦ πιλότου...

Ἔτσι, ἀθέατος ἀπ' ἐκεῖ, παρακολούθησε μὲ προσοχὴ τὸν χειρισμὸ τῆς μηχανῆς...

Πῆρε μιὰ ἰδέα πὼς μπαίνει σὲ κίνηση τὸ ἀεροσκάφος. Πὼς ἀπογειώνεται. Πὼς ἀνεβαίνει. Πὼς χαμηλώνει.

Ἦστερα, σὰν οἱ δυὸ λευκοὶ προσγειώθηκαν κοντὰ στὴ καλύβα τοῦ Μάξ Ἄρλαν καὶ πιάστηκαν μὲ αὐτόν, ὁ νῆνος ἔβγαλε σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό του: Κάθησε στὴν αἰεὶς θέσι τοῦ πιλότου, ἔβγαλε μπροστὰ τοὺς ἑλικες τοῦ ἐλικόπτερου

καί... σκαρφάλωσε ψηλά στὸν οὐρανὸ!

Ἡ Ταταμπού μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴ λύσῃ.

— Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι νὰ τὰ θάλω μὲ τὸν Μαντράχαλο! τῆς λέει ὁ Ποκοπίκος. Μοῦ τὸ δῆλωσε καθαρά: Θὰ μὲ πατήσῃ ὥστερ... σκώληξ!

Η «ΔΙΑΙΤΑ» ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ὅλοι μαζί φωνάζουν τώρα μὲ σηκωμένα τὰ κεφάλια :

— Κατέβα, Ποκοπικό! Κατέβαααα!

Ὁ νῆνος τοὺς ἀποκρίνεται ἀπὸ ψηλά :

— Ἀδύνατον, ἀδελφέ μου! Ἐχει χαλάσει τὸ τιμόνι τοῦ ἐλικοπτερεως! Στείλτε μου κανέναν τεχνίτη νὰ τό... ἐπισκευάσῃ!

Ὅμως σὲ λίγο ἡ θενζίνα σώνεται. Ὁ μεγάλος ἑλικας ποὺ περιστρέφεται πάνω ἀπὸ τὸ σκάφος καὶ τὸ συγκρατεῖ στὸν ἀέρα, σταματᾷ. Καὶ τὸ ἐλικόπτερο πέφτει.

Εὐτυχῶς κτυπάει πάνω σ' ἓνα θεόρατο δένδρο. Σκαλῶνεται καὶ σταματᾷ στὰ κλαδιά του!

Ὁ Γκαοὺρ καὶ ὁ Μπέιμπυ, ποὺ σκαρφάζουν γρήγορα, θρίσκουν, μέσα σ' αὐτό, τὴν Ταταμπού δεμένη χειροπόδαρα.

Σὲ λίγο ὅλοι κατεβαίνουν γεροὶ καὶ χαρούμενοι κάτω.

Ἡ Χουχού ἀγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸ νῆνο. Τὸν ταραίζει στὰ σκασιὰ φιλιά :

— Μάτς-μούτς! Μάτς-μούτς!

Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

— Ὁ Ποκοπικό τὴ σπρώχνει :
— Δὲν τυγχάνω πουντιασμέ-
νος! Νὰ λείπουν οἱ... βεντού-
ζες!

Ἡ Ταταμποῦ πού μαθαίνει
τὰ καθέκαστα, ἀγκαλιάζει κι'
αὐτὴ τὸν Γκαούρ. Τὸν φιλάει
μὲ περηφάνεια στὸ μέτωπο:

— Συχώρεσέ με, ἀγαπημέ-
νε μου! Σὲ εἶχα παρεξηγή-
σει. Νόμισα πὼς ἤθελες σι'
ἀλήθεια νὰ κάνης κακὸ στὸν
Ταρζάν. Γιὰ νὰ γίνης ἐσὺ ὁ
Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Καὶ τὸν ξαναφιλάει στὸ μέ-
τωπο!

Ὁ νᾶνος τὴ ρωτᾷ:

— "Ε, κυρά Λουκούμω: Κ'
ἐλόγου μας... πουντιασμένοι
τυγχάνουμε! Μπᾶς καὶ σοὺ
περισσεύει καμμιὰ... βεντού-
ζα;

... ..
"Ὅλοι μαζὶ τώρα τρέχουν
γιὰ νὰ βοηθήσουν τὸν Μᾶξ
Ἀρλαν. Ὁ Ποκοπικό εἶχε δῆ
τοὺς λευκοὺς κακούργους νὰ
τὸν κτυπᾶνε. Νὰ τὸν σωριά-
ζουν κάτω ἀναίσθητο.

"Ὅμως σὰν φθάνουν ἐκεῖ,
τὸν θρίσκουν γερό καὶ χαρού-
μενο. Ἐπιβλέπει τοὺς ἀραπά-
δες πού ξαναστήνουν τὴν κα-
λύθα του.

— Οἱ ἀπαίσιοι κακοῦργοι
παράτησαν γιὰ πάντα τὴ
Ζούγκλα! τοὺς λέει. Φύγαν
γιὰ τὸ «Μεγάλο Λιμάνι».

... ..

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέι-
μπυ καὶ ἡ Χουχού ξεκινᾶνε σὲ
λίγο γιὰ τὴ σπηλιά τους...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ καὶ

ὁ Ποκοπικό τρέχουν στὶς φυ-
λές τῶν ἀγριῶν ἰθαγενῶν. Αὐ-
τῶν πού ζητοῦσαν νὰ κάψουν
τὸν Ταρζάν.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τοὺς
συγκεντρώνει. Τοὺς μιλάει:

— Ὁ Θεὸς Κράουμπα θέλει
νὰ μείνῃ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ὁ Ταρζάν. Γι' αὐτὸ τὸν
ἄρπαξε ἀπὸ τὴν κλειστὴ σπη-
λιά. Ὑστερα τὸν ἔστειλε καὶ
γκρέμισε ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὸ
κακὸ «Σιδερένιο Πούλυ». Καὶ
κυνήγησε τοὺς λευκοὺς κα-
κούργους. Καὶ τοὺς ἔδιωξε
μακριά!

Οἱ καννίβαλοι ἀλαλάζουν
πανηγυρικά γιὰ τὴ σωτηρία
τους. Δοξάζουν τὸ Θεὸ πού ἔ-
κανε τὸν Ταρζάν ἄξιο νὰ τοὺς
προστατεύῃ!

Καὶ ὅλοι μαζὶ φθάνουν γρή-
γορα στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχον-
τα τῆς Ζούγκλας. Οἱ ἀγριοὶ
μαῦροι γονατίζουν καὶ τοῦ δι-
λώνουν ἀγάπη καὶ ὑποταγή.

Ὁ Ταρζάν σφίγγει εὐτυχι-
σμένος τὸ χέρι τοῦ Γκαούρ:

— Σοὺ χρωστᾶω καὶ τὴ
ζωή μου καὶ τὸ θρόνο μου!
ψιθυρίζει μ' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ Ποκοπικό διώχνει τώρα
τοὺς καννίβαλους:

— Τὸ λοιπὸν, μάγκες, ἡ πα-
ράστασις πῆρε τέλος. Μπορεῖ-
τε νὰ παγαίνετε!

Οἱ ἀμέτρητοι ἀραπάδες δὲν
δεῖχνουν διάθεσι νὰ φύγουν.
Ὁ νᾶνος τοὺς διατάζει τώρα:

— Διαλυθῆτε εἰπα!

Καὶ τοὺς κτυπᾷ μὲ τὴ χα-
τζάρα του.

"Ὅμως καὶ πάλι τίποτα. Κα-
νένιας τοὺς δὲν κουνιέται. Μό-

νο τὸν ἀγριοκυττάζουν. Σὰ νᾶναι ἔτοιμοι νὰ χωθοῦν ἐπὰν-
ω του. Νὰ τὸν κατασπαρά-
ξουν.

Ὁ Ποκοπικό καταλαβαίνον-
τας τὸν κίνδυνο, δίνει τόπο
στὴν ὀργή:

— Ἐν τάξει, τὸ λοιπόν: Ἄ-
φοῦ δὲν διαλυόσαστε ἐσεῖς, ..
διαλύομαι τοῦ λόγου μου!

Καὶ τὸ θάζει ἡρωϊκὰ στὰ
πόδια.

Καθὼς τρέχει, μурμουρί-
ζει:

— ὦχ, ἀδερφέ! Ξελιγώθη-
κα νὰ σφάζω καὶ νὰ ρουφᾶω
αἷμα! Πρέπει νὰ κάνω καὶ
λίγη... δίαίτα!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Ὅσοι ἀπὸ αἷς εἴσατε :

ΔΕΙΛΟΙ ΚΑΙ ΦΟΒΙΤΣΙΑΡΗΔΕΣ

νὰ μὴ διαβάσετε τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη :

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ

τὴν πιδ συναρπαστικὴ περιπέτεια Ζούγκλας ἀπὸ ὅσες ἔχει
γράφει ὁ ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ

— Ἐξωσι ἀπὸ τὴ Ζούγκλα — Τὸ τρομπηκτικὸ τέρας ποὺ κατα-
πίνει φλόγες. — Ὁ Ταρζαν ἐτοιμεθανάτος. — Ἐνας «χασομέ-
ρης» ποὺ ζητάει δουλειά. — Τὸ θεριὸ ποὺ κουβεντιάζει.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Οἱ δειλοὶ καὶ φοβιτσαρήδες νὰ μὴ διαβάσουν

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ

τοῦ ΝΙΚΟΥ Β ΡΟΥΤΣΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚ ΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καθὼς Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερσινζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΞΕΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελί-
αι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 60

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλoκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΕΞΕΔΟΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεία Ἑφημερίδων.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-ΗΝ	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ

49. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ	53. Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ
50. ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ	54. ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
51. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ	55. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
52. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ	56. Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ", ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694